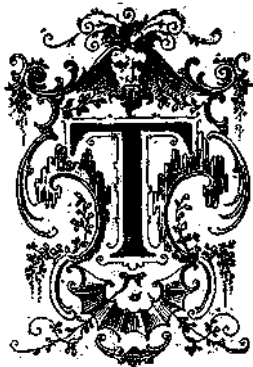

Η ΦΥΣΙΣ

ΟΥΪΛΙΑΜ ΣΤΗΔ

Ο επιφανέστερον θύμα τῆς σπαρακτικῆς καταστροφῆς τοῦ Τιτανικοῦ ὑπῆρξεν εἰς ἄγγλος δημοσιογράφος καὶ πνευματιστής, εἰς τὸν ὅποσον πολλὰ μὲν ὀφείλει ἡ ἐπιστήμη τοῦ καλάμου, περισσότερα ὅμως ἢ τῶν ψυχικῶν φαινομένων.

Λέγεται ὅτι ὁ Γλάδστων ὑπῆρξεν ὁ Ἅγιος τῶν πολιτικῶν. Περί τοῦ ΟὐΪλλιαμ Στήδ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Ἅγιος τῶν δημοσιογράφων. Ἄλλ' εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν οὐδὲν εἶνε τόσον ἐπικίνδυνον διὰ μιᾶν ἐπιστήμην, δι' ἐν ἐπάγγελμα, ὅσον τὸ νὰ εἶνε τις Ἅγιος ἐν αὐτῷ, διότι ὁ τίτλος οὗτος ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν πρὸς τὸν τοῦ φαντασιοκόπου. Ἐν γένει τὸ γραφεῖον «Zulia» καὶ αἱ πνευματιστικαὶ δημοσιεύσεις τοῦ Στήδ κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, συνέτεινον τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ γοήτρου τῶν ψυχικῶν θεωριῶν καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς γοητείας τοῦ πνευματισμοῦ ἐπὶ τοῦ κοινοῦ, χάρις εἰς τὴν μεγίστην ἐκτίμησιν πρὸς τὴν ὑπέροχον ψυχὴν τοῦ ἀνδρός.

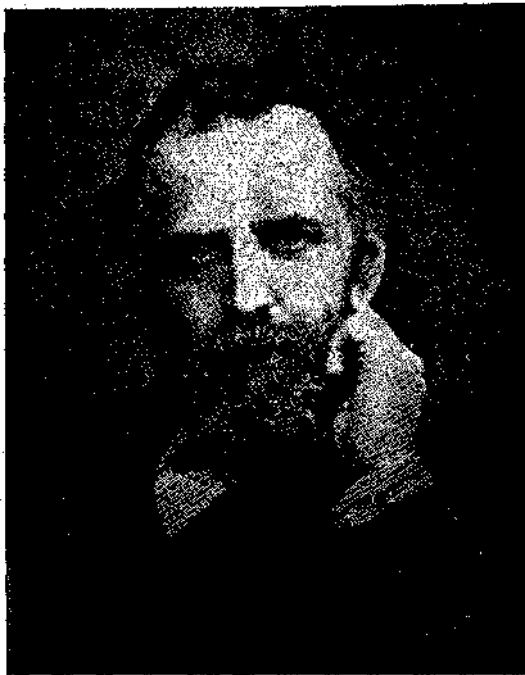
Ὁ παραδώσας τὸ πνεῦμα του εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀτλαντικοῦ, μέγας πνευματιστῆς δημοσιογράφος ἦτο ἡλικίας 63 ἐτῶν, ἐγεννήθη τῷ 1849 εἰς τὸ Ἄμπλετον. Δεκαετραπέτης ἐγκατέλειψε τὸ σχολεῖον, ἀποσπασθεὶς εἰς παραγγελιοδοχικὸν γραφεῖον τοῦ

Νιουκάστλ—ον—Τάιν, διελθὼν οὕτως ἐν τῷ ἐμπορίῳ τὴν πρώτην νεότητά του. Ἐραστής ὅμως τῆς δημοσιογραφίας, ἀπέστειλε πρὸς τὴν ἐφημερίδα τοῦ τόπου του ἄρθρα, ὅτε ἐν ἡλικίᾳ 29 ἐτῶν προσελήφθη ὡς ἀρχισυντάκτης αὐτῆς. Τῷ 1880 ὁ Τζὼν Μόρλεϋ (ὁ ἤδη Λόρδος τοῦ Μπλάκμπορν) συνεταιρίσθη μετὰ τοῦ Στήδ καὶ τὸν παρέλαβεν ὡς ὑποδιευθυντὴν τῆς Πέλ—Μέλ—Γκάζετ, ἧς τέλος τὸν ἀφῆκε διευθυντὴν, ὅταν ἐκλήθη εἰς τὸ Ἰπουρ-γεῖον.

Ἄν καὶ ἡ νέα θέσις του ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ τὸν ἔφερεν ἀντιμέτωπον πρὸς τὸν εἰλικρινῆ χαρακτήρα του, ὅμως προετίμησε νὰ διατηρήσῃ τὰ ἀγνὰ αἰσθήματά του καὶ δὲν ἔπαυσεν ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς εἰρηνοφίλου προπαγάνδας, ἧς ἦτο μέλος ἐξέχον, κτυπήσας ὅσον ἠδύνατο τὴν ἀγγλικὴν κυβέρνησιν ἐν τῷ ζητήματι τοῦ πολέμου κατὰ τῶν Μπόερς, καίτοι γνωρίζων ὅτι θὰ ἔχανε τὴν ἰσχυρὰν οἰκονομικὴν ὑποστήριξιν τοῦ φίλου του Σέσιλ—Ρόδς.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἀποχώρησιν του ἐκ τῆς Πέλ—Μέλ—Γκάζετ, ὁ Στήδ ἱδρυσε τὴν «Ἐπιθεώρησιν τῶν Ἐπιθεωρήσεων» ἧτις ἔσχε μοναδικὴν ἐπιτυχίαν. Ἐπίσης ἐξέδωκε τὴν Bordeland, πνευματιστικὴν ἐπιθεώρησιν ἱδρυθεῖσαν ὑπὸ τῆς Δεσποινίδος Gootrich Freer, τῆς γνωστοπάτης ψυχολόγου καὶ πνευματιστρίδος.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης ὁ Στήδ ἤτο γνωστός, μᾶλλον ὡς ἐρευνητῆς τῶν ψυχικῶν φαινομένων, παρὰ ὡς καθ' ἑαυτὸ πνευματιστής. Ἄλλὰ τῷ 1909 ἱδρυσε ἐν τῇ κατοικίᾳ του

Τὸ θῦμα τοῦ «Τιτανικοῦ»

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ ΣΤΗΔ

(Mowbray House) το περιώνυμον «Bureau Zulia» ονομασθέν ούτω εκ του πνεύματος της Zulia A. Dines, φίλης του Στήδ, και αποθανούσης πρότερον. Τὰς συλλεγείσας δὲ ανακοινώσας της ἐξέδωκεν εἰς ἓνα τόμον «Ἐπιστολαὶ τῆς Ἰουλίαις». Ἐκτοτε ἡ Zulia διευθύνει τὰς μεταξὺ τῶν ζώντων και νεκρῶν συνεννοήσεις, διὰ μεγάλου ἀριθμοῦ μεσαζόντων, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐδειξαν, εἰς τινὰς περιπτώσεις, ἀξιολόγους ὑπερφυσικὰς ιδιότητας. Διὰ τὸ Γραφεῖον τοῦτο ὁ Στήδ διέθετεν ἐτησίως 1000 λίρας, τὰ δὲ λοιπὰ μέλη δὲν ἐπλήρωναν μὲν οὐδὲν, ἀλλ' ἐνεγράφαντο εἰς τὴν ψυχικὴν Δάνειστικὴν Βιβλιοθήκην. Δυστυχῶς ὅμως αἱ ἐφημερίδες και τὸ κοινὸν ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Γραφείου τούτου ἐπ' εὐκαιρίαν τῶν ανακοινώσεων τοῦ πνεύματος τοῦ Γλάδστονος.

Ὁ Σίρ Οὐίλιαμ Στήδ, τελευταίως ἐπεβίβασθη τοῦ ἀτυχοῦς Τίταρικοῦ, μεταβάντων διὰ τὴν ὁμιλήσῃ εἰς τὸ παγκόσμιον συνέδριον τῆς Εἰρήνης, ὅπου ἐπρόκειτο και αὐτὸς ὁ Πρόεδρος Τάφτ νὰ λάβῃ τὸν λόγον. Ἀπέθανε λοιπὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος ὑπὲρ τῆς Θρησκείας και τῆς Εἰρήνης.

Η ΦΥΣΙΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥΣΑ

[Ἄφου δὲν ἠδυνήθημεν νὰ παρασιώμεν και νὰ παρακολονησώμεν προσωπικῶς κατὰ τὴν νέαν ἡμῶν ἐν Θεσσαλίᾳ μετάβασιν τὸ ἴσσον ἐπιτυχῶς διεξαχθέν Βον κατὰ τῆς φυματώσεως ἐν Βόλῳ Συνέδριον, ἐκ τοῦ ὁποίου πολλὰ τὰ καλὰ και ὀφέλιμα διὰ τὴν πάσχουσαν ἐκ τῆς ἐπαράτου νόσου κοινωνίαν θὰ προκύβουν θετικῶς, συναντήσαντες και πάλιν ἀπηχολημένον ὡς πάντοτε, εἰς τὸ Ἱατρικὸν του τὸν ἔργατον και ἀγαπητότατον τῆς Θεσσαλίας χειρουργὸν και ἡμέτερον φίλον κύριον Μωραΐτην, τὴν παρεκάλεσαμεν και ἐλάβομεν τὴν ἐπὶ τοῦ Συνεδρίου γενομένην παρ' αὐτοῦ ἀνακοίνωσιν, ὡς και τὴν ἀτομικὴν του κρίσιν ἐπὶ τοῦ ὅλου ἔργου και τοῦ πρακτικοῦ ὀφελήματος ἐκ τοῦ Συνεδρίου. Καταχωροῦντες ὅθεν ταῦτα, προσφέρομεν, νομίζομεν, ἔκτακτον ἐγκυκλοπαιδικὴν ἔλλην εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ μας ἐν ᾧ ἐν ταῦτῳ συγκαίρομεν θερμῶς τὸν ἀκάματον και φίλιτον κ. Μωραΐτην, δι' ὅτι διηγετικῶς ἐπετέλεσε και ἐπιτελεῖ, ὡς ἀληθῆς τῶν πάσχοντων ἱατρὸς και σωτήρ.]

Παρήλθε μὴν ἤδη, ἀφ' ὅτου τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως μας δὲν στολίζουσι πλέον αἱ ἐκ τῆς πρωτευούσης και τῆς πάσης Ἑλληνικῆς Γῆς, τόσαι γνωσταὶ και ἀγνωστοὶ φυσιογνωμίαι

οἱ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν τῇ πόλει μας συγκλήσεως τοῦ Βον κατὰ τῆς φυματώσεως Πανελληνίου Συνεδρίου, τόσοι φιλότιμοι και ἀξιώτεροι συνάδελφοί μας, οἱ τόσον προθύμως οπεύσαντες εἰς τὸν κοινὸν και μέγαν ἀγῶνα, λίθον ἕκαστος ἐκ τῆς ἰδίας του πατρίδος ἐνταῦθα κομίσας, ἐν' ὅπῳ κοινοῦ μεθ' ἡμῶν βάλῃ αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς τῆς εἰδεχθοῦς τοῦ αἰῶνος μας νόσου τῆς ἀληθοῦς νεωτέρας Μεγαίρας, ἥτις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καταπληκτικῶς ἀδξάνει και τὴν τελείαν και παντελῆ τῶν ἀτόμων και τῆς δλης μας φυλῆς τὴν ὑπαρξιν ἀπειλεῖ.

Αἱ διαρρέουσαι πανηγυρικαὶ διὰ τὴν πόλιν μας, τοῦ δευτέρου δεκαήμερον τοῦ Μαΐου ἡμέραι, παρήλθον ἀνεπισημαστικῶς. ὅτι δὲ μικρὸν ἢ μέγα ἐξ ἐκείνων κέρδος, ὡς ἐν ὅλον ἢ τε πάσχουσα και ἡ ὑγιῆς κοινωνία μας θὰ καρπωθῆ, ὁ διαρρέων χρόνος, ὡς ἀνευδῆς τῆς ἱστορίας μάρτυς, ὡς λυθία λίθος, θὰ ἔλθῃ θάττον ἢ βράδιον δεικνύων.

Ἡ μέχρι τῆς σήμερον κτηθεῖσα πείρα μας, πλέον ἢ ἄπαξ, ἐναργῶς μᾶς ἐδειξεν ὅτι θὰ νικῶμεν ἂν ἐργαζώμεθα μετ' ἐλπίδος και ἂν ἀποτινυγάνοντες, τῆς ἐλπίδος στερεῶς ἐχόμεθα, μηδαμῶς ἀπελιπίδμενοι ἢ διαφόρως ἄλλως ἀπογορευόμενοι.

Οἱ συμμεθέξαντες τοῦ Συνεδρίου συνάδελφοι, εἴτε ὡς εισηγηταί, εἴτε ὡς ἀνακοινωταί, ἅπαντες ἐβροντοφώνησαν και διεκήρυσαν μὲ τὸν ἐμφαντικώτερον τρόπον, ὅτι ἡ ἀγρία τῶν δρεινῶν μας δασῶν φύσις, βοηθοῦσης τῆς ἡσυχίας και τῆς καθαρᾶς τροφῆς, θεραπεύουν τὰς φυματώσεις τῶν πνευμόνων, ἐνῶ ἡ ἡρεμος «παρὰ θιν ἄλος» τοιαύτη, παρέχει ὅλα τὰ ἐφόδια κατὰ τῶν ποιικίλων τοῦ λοιποῦ σώματος μας ἢ τῶν περιφερικῶν ἢ χειρουργικῶν λεγομένων φυματώσεων.

Ἐν μᾶ λοιπὸν λέξει τὸ Συνέδριον παρεδέχθη, ὅτι ἡ φύσις μετὰ τῆς ἡσυχίας, θεραπεύει τοὺς φυματικούς, ἐνῶ ἐνταῦτ' ἐπισχρόουσα τοὺς ὑγιεῖς, οἰοεὶ ἔκτακτον ἀμυντικὸν ἐγείρουσα προπύργιον, προφυλάσσει αὐτοὺς ἀπὸ τῆς νόσου.

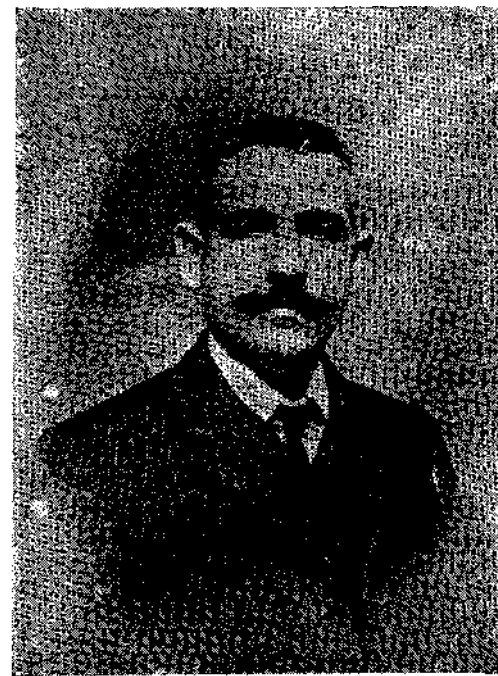
Ἐγκολποθῶμεν ὅθεν τὰ θεῖα τῆς ἀθανάτου φύσεως δῶρα οἱ πάσχοντες ἐπὶ χρόνον μακρότατον ὡς προτιμῶσι νὰ διατῶνται και νὰ ἐρησυχάζωσιν ἐπὶ τῶν μαγευτικῶν δρεινῶν μας χωρίων ἢ τῶν ὠραίων παραθαλασσίων μας ἀκτῶν, ἐλπίζοντες ὅτι οὕτω θὰ ἀνατεῖλωσι και δι' αὐτοὺς ἡμέραι εὐτυχίας, ὅτι μίαν ἡμέραν, ἥτις ἴσως δὲν θὰ εἶναι μακράν, θὰ ἐπανακτήσωσι τὴν προσφιλή των ὑγίαν. Οἱ δὲ ὑγιεῖς ὡς ἐναλλάσσομεν ἕκαστοτε τὸν καθ' ἡμέραν μας βίον, τὴν φθοροποιὸν τῶν πόλεων πάλιν και τὴν ἐκνευρωτικὴν τῆς κοινωνίας τύρην μὲ τὴν ἡρεμον τῶν παραθαλασσίων ἀκτῶν μας φύσιν, ἢ τὴν ἐκπᾶλως μαγευτικὴν τῶν δροσολούστων δρεινῶν μας χωρίων τοιαύτην.

Μορφώσομεν λοιπὸν, διδάξομεν τὸ κοινὸν

ὅτι ἡ φυματώσις εἶνε νόσος ἱατῆ, ὅτι οἱ φυματικοὶ θεραπεύονται διὰ τῆς φύσεως, διὰ τοῦ καθαρῶ ἀτμῆς ἀέρος διὰ τῆς ἡσυχίας αὐτῶν και τῆς ὑγιεινῆς των τροφῆς και διὰ τὰ φθάσομεν εἰς τὸ εὐκτὸν τοῦτο τῆς μορφώσεως σημείον, τότε ἡ νόσος θὰ ὑποχωρῇ ἡμέραν παρ' ἡμέραν τῆς φιλιότητος μας πατρίδος, μὴ ἀριθμοῦσα πλέον τοσαῦτα, ὅσα σήμερον ἀνυχῶς θύματα. Σενατόρια τότε, διὰ τοὺς ἀπόρους, κοινῇ βοῆ και ἐπιβολῇ, οἱ Δῆμοι και αἱ Κοινότητες θὰ ἔχωσι πλέον ἀνεγείρει, οἱ θεραπευθέντες πολυτάλαντοι συμπολιταί μας, μεγάλοι τῆς ἀνθρωπότητος εὐεργεταὶ δεικνύμενοι, μόνοι αὐτοὶ και διὰ τοῦ ἰδίου των χρυσίου και νὰ ἰδρῶσιν και νὰ συντηρῶσι θὰ φιλοτιμηθῶσιν. Ἐνῶ διὰ τοὺς δυναμένους πως νὰ ἐξοδεύσων, ἂν ἀκόμη ἡ ἐγχώριος ἐπιχειρηματικότης θὰ δειλῇ νὰ ἐπιτελέσῃ ὅτι εἰς αὐτὴν ἤδη ἀνήκει, ξένη τις τοιαύτη θὰ ἀποκατασταθῇ παρ' ἡμῶν, ἐγείρουσα ἀναπαντικῶτα σενατόρια εἰς μαγευτικώτατα τοῦ Ἡλίου μας τοπεῖα.

Πλὴν ὡς παρήγορον λίαν δέον νὰ σημειωθῇ και ἐξαρθῇ, τὸ βαρὺ ἐκεῖνο ἐγχείρημα, ὅπερ ἀπετόλμησεν ὁ βιοπαλαιστῆς ἀξιότιμος συνάδελφος κ. Καραμάνης, ὅστις ἐπὶ ἐκτάκτον τοποθεσίαν παρὰ τὴν Ζαγοράν, μικρὸν ἀλλὰ κατ' ἄλλῃλον Σενατόριον ἀνήγειρε και διατηρεῖ ἐκτικῶς ἐπιτυχῶς ἐπὶ ἀγαθῷ μᾶς εἰκοσάδος δασεῶν, ἀπὸ τριετίας ἤδη ἐκεῖ.

N. I. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

Αἱ στίλαι τῆς «Φύσεως» κοσμοῦνται σήμερον διὰ τῆς πολυτίμου συνεργασίας και εἰκότος διακεκριμένου λογογράφου και γνωστοῦ ἱστοριοδίφου, τοῦ

κ. Λεωνίδα Χ. Ζῶη, Διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ζακύνθου «Αἱ Μοῖσαι». Τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ζῶη γνωστὸν ἂνὰ τὸ Πανελλήγιον διὰ τὰς ἐμβριθεῖς ἱστορικὰς και μεσαιωνικὰς συγγραφὰς και πραγματείας του, κοσμεῖ τὰς σελίδας τῶν ἐγκριτοτέρων περιοδικῶν τῆς Ἑλλάδος, Ἰταλίας, Τουρκίας και Αἰγύπτου, πλεῖστοι δ' Ἕλληνες και ξένοι σοφοὶ εὐμενέστατα ἐκφράζονται διὰ τὴν τόσῳ πολύτιμον ἐργασίαν του, ἡ ὁποία συγκεντρωμένη πολλοὺς τόμους δύναται ν' ἀποτελέσῃ. Διευθυντῆς τοῦ Ἀρχιεπισκοπικῶν Ζακύνθου, τὸ ὁποῖον μετὰ πολλῶν κόπων ἐταξινόμησεν ἐκ τῆς ὑπαρχούσης ἀνωμαλίας και ὅπερ ἐπαξίως διευθύνει, ἀφ' ἧς νέα τάξις πραγμάτων ἐπέφερε τὴν διόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Λαϊκῆς Σχολῆς Ζακύνθου, ὅπου ἀπὸ 1 ετίας τακτικώτατα παραδίδει μαθήματα ἱστορίας και ἀναπτύσσει θέματα κοινωνικὰ, εἶνε δ' εὐγενῆς και εἰς πάντας περιποιητικῶς φίλος, ὁ φιλόθεος Ζακύνθιος, ὁ προστάτης τοῦ κλοῦ και τῶν γραμμάτων. Θὰ καταλαμβάνομεν πολλὰς σελίδας, ἐάν διαλαμβάνομεν τὴν ἔλλην ἐκπονήσῃ δρασίαν τοῦ κ. Ζῶη εἰς τὰ γράμματα, τὴν ἱστορίαν και τὴν κοινωνίαν, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀσχολοῦνται αἱ πολλαὶ βιογραφίαι, αἱ ὁποῖαι ἔχουσι γραφῆ δι' αὐτὸν και πολλὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά, τὰ ὁποῖα διὰ τὸν συμπαθῆ ἱστοριογράφον πραγματεύονται.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ—ΓΙΑΤΡΑΚΟΣ

Μακρὰ, ὡς γνωστὸν, ἐγένετο τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρῶνη ἡ διαμονὴ ἐν Ζακύνθῳ, τὴν ὁποῖαν, ὡς ἄλλην πατρίδα του ἠγάπησε και ὑπὸ τὰ φιλόξενα τῆς ὁποίας χῶματα εὔρον ἀνάγκυσιν τὰ ὄσα προσφίλων του ὑπάρξεων.

Ἐκ τῶν διαφόρων ἀνεκδότων ὅσα κοσμοῦσι τὸν βίον τοῦ μεγαλεπήδου στρατηγῶν και πολεμάρχου, ἀγνωστοὶ τυγχάνουσι και αἱ κατωτέρω ἱστορικαὶ πληροφορίες, τὰς ὁποίας, χάριν τῶν περὶ τὸν βίον τοῦ Κολοκοτρῶνη καταγινόμενων, παρέχομεν εἰς τὴν δημοσιότητα.

Ἐρῖς εἶχεν ἐγερθῆ, κατὰ τὴν ἐν Ζακύνθῳ διαμονὴν τοῦ Κολοκοτρῶνη, μεταξύ αὐτοῦ και τοῦ ἱατροῦ Πανχυγιώτου Γιατράκου, τοῦ μὲν πρώτου ἰσχυριζομένου, ὅτι εἶχε νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Γιατράκου πίστωμά τι ἐκ ταλλήρων 86 και ἔξοδα συντηρήσεως αὐτοῦ ἐπὶ δύο διαφορῶς ἐποχὰς, τοῦ δὲ δευτέρου, ὅτι εἶχε κάμει ἱατρικὰς ἐπισκέψεις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κολοκοτρῶνη διὰ νὰ τὸν ἐκμάθῃ τὴν ἱατρικὴν ἐπὶ dietian, καθ' ὃ διάστημα οὐδὲως εἶχεν ἀποζημιωθῆ διὰ τὴν συντήρησιν αὐτοῦ.

Πρὸς λύσιν τῆς διαφορᾶς των ταύτης, διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως, συνταχθεῖσης τῇ 3 Ἰουλίου 1816 παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Ζακύνθου Γρ. Τημάρη, ἐν ἧ και ἡ ὑπογραφή τοῦ Θ. Κολοκοτρῶνη, συνεφώνησαν και ἐξέλεξαν ὡς πραγματογνώμονας, τοὺς Πέτρον Παπαγεωργόπουλον και Ἰωάννην [Λεονταρίτην,

έν διαφωνία δὲ αὐτῶν τὸν Ἰωάννην Ἑλληνα ὡς τὰ κατωτέρω δύο ἔγγραφα.

«1816. Ἰουλίου 3 εἰς Ζάκυνθον.

»Οἱ Κύριοι Θεόδωρος Κολοκοτρώνης καὶ Παναγιώτης Γιατράκος συμφώνως ἐκλέγουσιν διὰ κριτὰς ἄρμπιτροὺς τοὺς Κ. Κουὺς Πέτρο Παπαγεωργόπουλο καὶ Ἰωάννην Λεονταρίτην, διὰ νὰ ἐρευνήσουν καὶ ἀποφασίσουν τὰς διαφορὰς πόσῳ τὸ κάθε μέρος ἔχει ἐναντίον τοῦ ἑτέρου καὶ ὅπου εἶνε ἐκεῖνες τοῦ Κολοκοτρώνη τὴν κἀτζιόν (2) ἐνὸς κρέδιτου (3) ὅπου ἔχει ἐναντίον τοῦ Γιατράκου ἀπὸ Κεπιτάλε (4) Τάλλαντα Κολονάτα ἑκατὸ, τὸ ὅποιον εἶνε μόνον ἡ Τάλλ. Κολ. ὄγδοηντα ἔξη καὶ ἑξοδα μαντενιμέντου (5) διὰ δύο διαφόρους καιροὺς, καὶ ὁμοίως ἡ πρετέζες (6) τοῦ Γιατράκου εἶνε μερικὲς γιοῦρες, (7) γεναμένες εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ἰωάννου Κολοκοτρώνη, ὁ ὅποιος τοῦ ἔδωκε καὶ τὸν ἀνηψιὸν του διὰ νὰ τὸν μάθη τὴν ἰατρικὴν, τὸν ὅποιον τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν εἶχε εἰς χεῖράς του χρόνους δύο, καὶ ἀπάνου εἰς τὸ αὐτὸ δᾶστημα τοῦ τὸν ἐπῆρε καὶ δὲν τοῦ ἔδωκε καμμίαν λογὴν μαντενιμέντου. λοιπὸν οἱ ἀνωθεν Κριταὶ θέλει ἀγροικῆσουν τὰ δίκαια ὅπου τὸ κάθε μέρος τοὺς φανερώσει ἀπάνου εἰς τὰ ζητήματά του· καὶ ὁμοίως τὰς ἐναντιώσεις (8) ὅπου θέλει τοὺς προβάλλει καὶ φανερώσει ὁ ἐναντίος εἰς κάθε ζήτημα οἱ ὅποιοι Κριταὶ θέλει ἐρευνήσουν καὶ ἀποφασίσουν ἐν συνειδήσει τὸ εἶ τι ἰδοῦν δίκαιον καὶ εὐλόγον, τῶν ὁποίων τὰ μέρη δίνουν τὴν ἀδελφίαν καὶ ἐξουσίαν νὰ ἐκλέγουν τὸν τρίτον διὰ τὸ αἶτιον τῆς ἀσυμφωνίας, καὶ ἀφοῦ ἀγροικίσουν καὶ ἀποφασίσουν, ὑπόσχονται νὰ ἀμφότερα τὰ μέρη νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποφασίν τους ἰναπελαμπιμέντε (9) καὶ δίχως κρικόρη (10) κασατζιὸς (11) καὶ ἐπιβεβαιῶσιν ὑπὸ χεῖράς τους.—Θοδωράκης Κολοκοτρώνης «βεβέονο, Παναγιωτάκης Γιατράκος βεβαιώνω»

Τοῦ Ἰωάννου Ἑλληνα ἀδυνατοῦντος νὰ δεχθῆ ὡς τρίτος πραγματογνώμων, διορίσθη τοιοῦτος ὁ Πολυζῶης Κρεντηρόπουλος, συνετάγη δὲ παρ' αὐτῶν τὸ κάτωθι ἔγγραφον.

«1816 Ἰουλίου 8/20 εἰς Ζάκυνθον

»Ἐκλεγμένοι οἱ Εὐγ. Κύρ. Πέτρος Παπαγεωργόπουλος καὶ Ἰωάννης Λεονταρίτης διὰ κριτὰς ἄρμπιτροι (12) ἀπὸ τοὺς Κ. Κ. Θεόδωρο Κολοκοτρώνη καὶ Παναγιώτη Γιατράκο με ἐξουσία νὰ ἐκλέγουν ἕνα τρίτον διὰ νὰ ἀποφασίσουν τὰς διαφορὰς τῶν μερῶν περιγραμμένες εἰς τὸ αἶτο (13) τῆς ἐκλογῆς τους, πούτως οἱ αὐτοὶ Κριταὶ ἄρμπιτροι ὠνόμασαν διὰ τρίτον τὸν μ. Πολυζῶη Κρεντηρόπουλο, οἱ ὅποιοι ἐνώθησαν τὴν προχθὲς καὶ ἐπαρουνσάστησαν ἐμπροσθεν τους ἀμφότερα τὰ μέρη, τὰ ὅποια τοὺς ἐφανερώσε καὶ κάθε νεὶς τὰ δικαιολογήματά του ἀπάνου εἰς τὸ πὸ κάθε ζήτημα τους καὶ τὴν ἀνταπόκρισιν

»τοῦ ἐναντίου, καὶ ἀφοῦ ἀγροικίσαν τὰ προσφερόμενα καὶ ἕκαμάν οἱ ἴδιοι κριταὶ κάθε χρειάζομενην ἐρώτησιν ἐν συνειδήσει ἀποφασίζουσιν καὶ ἀποδιώγουν τὰ ρεσπετίβα (14) ζήτηματά διὰ τὰ ἑξοδα μαντενιμέντου διὰ δύο διαφόρους καιροὺς ὅπου ἔκαμε ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁμοίως διὰ τὸ μαντενιμέντο καὶ μάθησιν ἰατρικῆς, ὅπου ὁ Γιατράκος ἐζήτη διὰ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Κολοκοτρώνη, ὁμογνώμως καὶ ἄτερος διὰ νὰ μὴν ἔχουν τὸν τόπον τους, ἡστοχαζόμενοι, ὅτι καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος ἕκαμάν ρετζίπροκα (15) ἑξοδα. Καὶ ὅσο μὲν διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Γιατράκου διὰ κοῦρες (16) ὅπου ἔκαμε εἰς τὸ σπίτι τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ ὁμοίως διὰ τὸ ζήτημα τοῦ κρέδιτου, ὅπου ἐξεργιζιτάρει ὁ Κολοκοτρώνης ἀπὸ κεπιτάλε τάλλ. ὄγδοηντα ἔξη με τὸ ρελαντίβο (18) τους διάφορο, ὅπου ἕως τὴν σήμερον ἡμπορτάρι (19) κεφάλι καὶ διάφορο τάλλ. ἑκατὸν τρία, οἱ ρηθέντες εὐγ. Κριταὶ ἄρμπιτροι ἐν συνειδήσει ἀποφασίζουσιν καὶ ὑποχρῶνουν τὸν Γιατράκο νὰ δώσῃ διὰ τελειάν πληρωμὴν τοῦ αὐτοῦ κρέδιτου μόνον τάλλ. Κολονάτα πενήντα, καὶ τὸ ἐπίλοιπο νὰ ἀγροικῆται διὰ τελειάν πληρωμὴν τοῦ Γιατράκου νεὶς τὰς κοῦρες του, με τὰ ὅποια τάλλ. Κολ. πενήντα ὅπου θέλει λάβει ὁ Κολοκοτρώνης, ἡθέλει ἔχει χρέος νὰ ἐπιστρέφῃ τοῦ Γιατράκου τὸ αὐτὸ κρέδιτο, καὶ οὕτως ἐν συνειδήσει ἀποφασίζουσιν καὶ ὑπογράφονται.

»Καὶ διὰ ρικονιτζιόν (20) τοῦ Μινίστρον (21) διορίζομεν νὰ δώσῃ ὁ κάθε εἰς τάλλαρο ἕνα. Πέτρος Παπαγεωργόπουλος Κρ. Ἄς.

»Ἰωάννης Στασηνοῦ Λεονταρίτης Κριτῆς ἄρμπιτρος. Πολυζῶης Κρεντηρόπουλος κριτῆς ἄρμπιτρος».

Ζάκυνθος 1912

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

δοχαιοφύλαξ

Σημειώσεις. (1) πραγματογνώμονες. — (2) ἐνέργεια. — (3) πιστώματος. — (4) κεφάλαιον. — (5) συντηρήσεως. — (6) ἀξιώσεις. — (7) δίκαια. — (8) ἀντιρρήσεις. — (9) ἀμετακλήτως. — (10) καταφυγῆς. — (11) εἰς ἀκύρωσιν. — (12) πραγματογνώμονες. — (13) ἔγγραφο. — (14) ἀμοιβαία. — (15) ἀμοιβαία. — (16) θεραπείας. — (17) ἀσκαί. — (18) σχετικόν. — (19) ἀνέρχεται. — (20) ἀμοιβή. — (21) τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

Γ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Βούλομαι οὖν... (γράφει ὁ θεὸς Παῦλος) τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἐαυτάς, μὴ ἐν πλέγμασιν, ἢ χρυσῷ, ἢ μαργαρίταις, ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ, ἀλλ' (ὁ πρέπει γυναῖξιν ἐπαγγελιομένης θεοσεβείαν), δι' ἔργων ἀγαθῶν. Γυνή, ἐν ἡσυχίᾳ κενθάνετο ἐν πάσῃ ὑποταγῇ, γυναῖξί δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτόεπω, οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, ἀλλ' εἶναι ἐν ἡσυχίᾳ» (Ἐπιστ. πρὸς Τιμόθ. Α'. 2, 8). Τίς δὲν βλέπει ἐν ταῦθα, ὅτι αἱ ἐπιταγαὶ αὐταὶ καὶ νοθεσίαι πρὸς τὰς γυναῖκας τοῦ ἐνδόξου Ἀποστόλου εἶνε κατὰ πάντα λογικαὶ καὶ ὠφέλιμοι καὶ τὰ μάλιστα συντελοῦσαι εἰς τὴν οἰκογενειακὴν εὐημερίαν καὶ εὐτυχίαν; Τίς λογικὸς καὶ συνετὸς ἀνὴρ δὲν κατανοεῖ, ὅτι αἱ συμβουλαὶ αὐταὶ καὶ προτροπαὶ ἐφαρμοζόμεναι καὶ πραγματοποιούμεναι, θὰ καταστήσωσι τὸν οἰκογενειακὸν βίον τερπνὸν καὶ εἰρηνικόν, καὶ θὰ προλαμβάνωσι τὰς ἀναφυόμενας ἐκάστοτε ἐριδίας καὶ διαμάχας μετὰ τῶν συζύγων, ὡς ἐκ τῶν πολυτελῶν ἀμφιέσεων καὶ τῶν ἀπαραιτήτων ἀναγκῶν καὶ χρηματικῶν δαπανῶν; Ἐὰν ἡ σύζυγος, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀποστόλου, ἀγαπᾷ τὴν ἐν τῷ οἴκῳ εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν, καὶ φέρεται πρὸς τὸν σύζυγον εὐπροσηγόρως καὶ εὐπειθῶς, δὲν θὰ καταστῇ αὕτη συμβία προσφιλεστάτη καὶ πολύτιμος συναρωγὸς τῷ ἀνδρὶ;

Ποία ποτὲ σπάταλος καὶ ματαιόδοξος γυνή, ἀσχολούμενη εἰς ἀλλότρια τοῦ οἴκου αὐτῆς ἔργα καὶ περιφερομένη συνεχῶς εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς διασκεδάσεις πρὸς ἐπίδειξιν τῶν πολυτελῶν αὐτῆς ἐσθήτων καὶ βραχυτίμων κοσμημάτων, μηδὲ ὡς φροντίζουσα περὶ τοῦ οἴκου αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων, ἀλλ' ἐπανισταμένη καὶ ἀπειθοῦσα εἰς τὸν ἐαυτῆς σύζυγον διὰ παραμικρὰ καὶ ἀσημάντους αἰτίας, ποῖα τοιαύτη γυνὴ ἠδουκίμησέ ποτε καὶ διήλθε τὸν συζυγικὸν βίον ἐν εἰρήνῃ καὶ ἁρμονίᾳ; Οὐδέμικα οὐδέποτε. Διὰ ταῦτα καὶ βλέπομεν συνεχῶς τὰ φρικτὰ ἀποτελέσματα τῆς τῶν τοιούτων γυναικῶν ἀπειθείας καὶ ἐξεγέρσεως κατὰ τῶν ἰδίων ἀνδρῶν, εἰς ἃς παρκαλοῦσθε σινηθῶς ἀπαυστοὶ διχογνωμίαι καὶ διαπληκτισμοί, καὶ πλείστα ἄλλα θλιβερὰ συμβεβηκότα καὶ σκανδαλώδεις σκηναί. Ταῦτα πάντα θέλω νὰ προλάβῃ ὁ ἕξοχος παιδαγωγὸς Παῦλος συνιστᾷ εἰς τὴν γυναῖκα κοσμιότητα καὶ σωφροσύνην, εὐπειθειαν καὶ ἡσυχίαν. Δὲν θέλει τὰς γυναῖκας ἐξημερῆσας καὶ ἀλαζόνας, ὁποῖας ἀναδεικνύει ὁ σοσιαλισμὸς, διημερευούσας ὡς τὰ πολλὰ ἔξω τοῦ ἐαυτῶν οἴκου καὶ ἐπιτελούσας ἔργα

ἀλλότρια τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν. Αἱ τοιαῦται χειραφετηθεῖσαι γυναῖκες κατὰ μίμησιν τῶν Ἀγγλίδων σωφραζετῶν, εἶνε μεστὰὶ ἰδεῶν φαντασιοπλήκτων καὶ ἀνατρεπτικῶν. Ὡς τοιαῦται ἀποβαίνουνσι λύμη τῆς κοινωνίας καὶ πάσης ὀρθῆς ἀνατροφῆς καὶ οἰκογενειακῆς εὐημερίας ἀναταραχῆς, ὡς ἀποφαίνονται περὶ τῶν τοιούτων πλείστοι σπουδαῖοι κοινωνιολογοὶ καὶ παιδαγωγοί.

Λέγων δὲ ὁ Παῦλος «γυναῖξί διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω» ἐννοεῖ τὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διδασκαλίαν, ἣν ἀνέθηκεν εἰς μόνους τοὺς εἰς τοῦτο τεταγμένους ἐπίσκοπους, ἱερεῖς, ἱεροκήρυκας καὶ διδασκάλους. Ἀρκεῖ εἰς τὴν γυναῖκα νὰ διδάσκῃ τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς καὶ ἰδίως τὰ ἴδια τέκνα, διὰ τὰ ὅποια συνιστᾷ εἰς τοὺς γονεῖς ὁ θεὸς ἀπόστολος ν' ἀνατρέφωσι ταῦτα «ἐν παιδίᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου». Ἐὰν ὁ Παῦλος προὔτιθετο νὰ ὑποβάλλῃ τὴν γυναῖκα καὶ καταστήσῃ ὑποχείριον τοῦ ἀνδρὸς, ὡς οἱ ἀντιφρονῶντες ἀναποδείκτως ἰσχυρίζονται, οὐδέποτε θὰ συνίστα καὶ θὰ ἐπέβαλλεν ἐπιτακτικῶς εἰς τὸν ἀνδρὰ νὰ τιμᾷ καὶ ἀγαπᾷ αὐτὴν με ἀγάπην ὅσον θερμὴν, μεθ' ὅσης ὁ Χριστὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ὑπὲρ ἧς καὶ ἐθυσίασεν ἐαυτόν. «Τῇ γυναῖξί ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὐνοίαν ἀποδιδότω ὁμοίως δὲ καὶ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ.—Οἱ ἀνδρες ἀγαπάτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ... Οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἀνδρες ἀγαπᾶν τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα· ἀγαπᾶν τὴν ἑαυτῶν γυναῖκα ἑαυτὸν ἀγαπᾷ» (Κορινθ. Α'. 7, 3. Ἐφῆσ. 5, 25 καὶ 28).

Μετὰ τοιαύτην σαφῆ ἢ ὠρισμένην περὶ γυναικῶν διδασκαλίαν τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου τοῦ σταθῆσοντα πλέον αἰ ἀκριτομυθία τοῦ Χαιζοπούλου; Ἐὰν ὁ ἀντιφρονῶν εἶχεν ἀκριβῆ γνώσιν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῶν δογμάτων αὐτοῦ, οὐδέποτε θὰ ἔγραφε τὸ ἀσύστατον ἐκεῖνο ψεῦδος «Ἐκεῖνος ποὺ κατεδίωξε με τυφλὴν λύσσαν τὴν γυναῖκα εἶνε ὁ χριστιανισμὸς». Ἀπεναντίας ἀντὶ τῆς ψευδολογίας ταύτης θὰ ἔλεγε καὶ στεντορεῖως θὰ ἐκήρυττε τὴν ἀλήθειαν ταύτην. «Ἐκεῖνος, ὅστις ἐνεκολπώθη με θερμὴν ἀγάπην, ἐτίμησεν ἐξόχῳ τιμῇ καὶ ἀνύψωσεν εἰς περίβλεπτον θέσιν τὴν γυναῖκα, εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ χριστιανισμὸς, καὶ μόνος ὁ χριστιανισμὸς». Αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ πᾶς συνετὸς ἀνὴρ καὶ γνώστης τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ὁμολογεῖ καὶ κηρύττει.

Ὁ Κερκύρας Σεβαστιανὸς

Ἀπορίας ἀξίον εἶνε πῶς τὴν ἐσφαλμένην ταύτην δοξασίαν καὶ αὐτοχρημα διαβολὴν οὐδὲν ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἐκδιδόμενων ἀξιολόγων θρησκευτικῶν περιοδικῶν ἠλεγξε καὶ ἀνῆρ-

σεν. 'Οφείλουσι, φρονῶ, οἱ ἐλλόγιμοι τούτων διευθύνται καὶ συντάκται πρὸς τῇ λοιπῇ ἐπιχοδομητικῇ αὐτῶν ἀρθρογραφίᾳ νὰ μὴ ἀφίνουσιν ἀνεξελέγκτους καὶ τὰς τοιαύτας πλημμελεῖς κρίσεις καὶ διαβολάς, προσβαλλούσας τὸν χριστιανισμόν καὶ σκάνδαλον προξενούσας τοῖς ἀπλουστέροις, οἵτινες ἀναγινώσκοντες τὰς τοιαύτας ψευδεῖς ἰδέας, καὶ μὴ βλέποντες οὐδαμῶς ἀναίρεσιν αὐτῶν καὶ ἀνατροπὴν, ὑπολαμβάνουσιν αὐτὰς ὀρθῶς ἐχούσας καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐκφραζούσας. Εὐτυχῶς μετὰ χαρᾶς ἀνέγνωμεν ἔλεγχον τῆς ψευδοδοξίας τοῦ κ. Χατζοπούλου ἐν τῇ ἀξιολόγῳ «'Αναπλάσει» (τῆς 19ης Ἀπριλίου) γενόμενον παρὰ τοῦ Σεβ. κ. Σεβαστιανοῦ, ἱεράρχου ζηλωτοῦ τῆς πίστεως καὶ υπερασπιστοῦ τῆς ἀληθείας, γράψαντος ἄρθρον τι ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. «'Ερσεχελία Δ. Χατζοπούλου, ὑπὸ τῆς Ἑλλ. Ἐπιθ. ὑιοθετηθεῖσαι» ἐνθα λίαν ὀρθῶς καὶ δικαίως ἐπιτίθεται κατὰ τῶν διευθυνουσῶν τὸ ἄνω περιοδικὸν κυριῶν, ἐλέγχων αὐτὰς ἐπὶ ἀγνωμοσύνη καὶ τὸλμῃ ἀπρεπεῖ. «'Αἷσι ἀναγνώσεως» εἶνε καὶ οἱ λόγοι τοῦ σεβαστοῦ ἱεράρχου, δι' ὧν τολανίζει τοὺς τοιαῦτα ψευδολογήματα διασπείροντας ἐν χριστιανικῇ κοινωσίᾳ ἐπὶ βλάβῃ καὶ σενταράξῃ τῆς τῶν πολλῶν συνειδήσεως. «'Ω δυστυχία! (ἀναφωνεῖ μετὰ πόνου ψυχῆς καὶ δικαίας ἀγανακτήσεως), τοῦτο μόνον ἔλειπε ν' ἀκούομεν καὶ τὰς γυναῖκας, διὰ τῶν αὐτοκλήτων ἀστειῶν συνηγόρων τῆς ἐλευθερίας δῆθεν αὐτῶν, πολεμούσας τὸν χριστιανισμόν, καὶ ἰσχυρίζομένας, ὅτι «οὗτος κατεδίωξε μὲ τυφλὴν λύσσαν τὴν γυναῖκα». Βαβαὶ τῆς ἀγνωμοσύνης! Βαβαὶ τῆς τόσης τολμῆς!...

«'Ο δὲ χριστιανισμός, ὅστις κατηγορεῖται ὑπὸ θηλικῶν περιοδικῶν, ὁμοιάζει τὸν Χριστὸν ὑπὸ τῶν ἀχαρίστων Ἑβραίων σταυρούμενον. Τοῖς ἔδωκεν οὗτος τὸ οὐράνιον μάννα, καὶ ἐκεῖνοι τὴν χολήν. 'Ο χριστιανισμός ἔδωκε τὰς θήλας τὴν ἴσῃν τοῖς ἀνδράσι τιμὴν, καὶ τῶρα τὸ θῆλυ ἐντείνει τὰ βέλη κατὰ τοῦ ἐξόχου καὶ μόνου εὐεργέτου. Βαβαὶ τῆς ἡλιθίου ἀχαριστίας!» Καὶ τῷ ὄντι μεγαλειότερα ἀχαριστία ἐκ μέρους τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν μόνον εὐεργέτην αὐτῆς καὶ ἐλευθερωτὴν Χριστὸν, τὸν ἀπαλλάξαντα αὐτὴν μακροχρόνου δουλείας καὶ ζυγοῦ ἀφορήτου, τοῦ ἀνδρικοῦ, διὰ τῆς φιληθρώπου διδασκαλίας του, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ.

Καὶ εἶνε τῇ ἀληθείᾳ θλιβερόν φαινόμενον καὶ σημεῖον ἠθικῆς πωρώσεως τῆς γυναικὸς ἢ τοσαύτη ἀναισθησία καὶ διαττροφή τῆς δικαιοσύνης αὐτῆς, ἐξεγειρομένης ἀθαστῶς κατὰ τοῦ μόνου εὐεργέτου αὐτῆς καὶ υπερασπιστοῦ, καὶ τολμώσης νὰ διαβάλλῃ τὸν χριστιανισμόν, τὸν σώσαντα αὐτὴν ὁμολογουμένως καὶ ἀνυψώσαντα εἰς ὕψος ἐπίζηλον, εἰς ὃ οὐδέποτε πρότερον προσήγγισε κἀν. Τοῦτο προσμαρτυρεῖ ἡ παγ-

κόσμιοις ἱστορίαι, βεβαιούσα, ὅτι ἡ γυνὴ ἀνεκαθεν ἐν πάσῃ ἄλλῃ θρησκείᾳ πλὴν τῆς χριστιανικῆς, ἤτις ἐτίμησε καὶ υπερήσπισεν αὐτὴν, παρεγνωρίσθη καὶ παρηγωνίσθη δεινῶς, ὡς συμβαίνει καὶ σήμερον ἐτι δυστυχῶς ἐκεῖ, ἐνθα τὰ φιλάνθρωπα τοῦ Εὐαγγελίου διδάγματα δὲν ἐφήπλωσαν τὰς εὐεργετικὰς καὶ ζειδάρους αὐτῶν ἀκτίνες. «'Οπου δ' αὐταὶ ἐπέλαμψαν, ἀγλαοὺς παρήγαγον καρπούς. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐπιβεβαιῶ καὶ λόγιός τις Ἰάπων, (γενόμενος χριστιανός), ἀναμολογῶν καὶ ἐκθειάζων τὴν διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπεληθούσαν μεταβολὴν ἐπὶ τὰ κρείττω εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, τοῦθ' ὅπερ ἀγνοοῦσιν οἱ παρ' ἡμῖν κατήγοροι τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ ὅπαδοι τουτέστι τοῦ πολυπλάγκτου σοσιαλισμοῦ καὶ αἱ ὁμοφρονοῦσαι τούτους γυναῖκεται φρένες. «'Τὸ πρῶτον, ὅπερ ἔχομεν διδαχθῆ παρὰ τοῦ χριστιανισμοῦ (λέγει ὁ προφηθεὶς Ἰάπων) εἶνε ἡ ἀξία τοῦ καθ' ἑκάστον ἀνθρώπου. Ἐν Ἰαπωνίᾳ πρότερον ἐξετίμων μόνον τὸ ὄλον καὶ οὐχὶ τὰ άτομα διὰ τοῦτο περιεφρονεῖτο καὶ ἡ γυνή, ἣν νῦν τιμῶμεν ἐξ ἴσου πρὸς τὸν ἄνδρα... Τρίτον ἔχομεν μάθει νὰ εὐρύνωμεν τὸν κύκλον τῆς ἀγάπης καὶ εὐποιίας ἡμῶν. Πρότερον ἐφροντίζομεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, τὴν οἰκογένειάν μας καὶ τὴν φυλὴν μας, τῶρα ἠρχίσαμεν νὰ ἰδρῶμεν φιληθρωπικὰ ἰδρύματα, διότι θεωροῦμεν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἀδελφούς μας, καὶ ἐπομένως ὡς καθήκον μας νὰ φροντίζωμεν δι' αὐτούς». («'Ορ. Ἱερ. Συνδέσμ. ἀριθ. 170 σελ. 14).

Χ. Κ. ΜΑΚΡΗΣ
Δρ. Θ. καὶ Ἱατρικῆς

ΜΑΤΑΙΑ ΟΝΕΙΡΑ

*Χιλίων λογίων ἐντὶρα, χιλίων ὄνειρων πόθοι
Περνοῦνε μὲς ἀπὸ τοῦ νοῦ τὰ βέδη, δὶμίνα,
Μὰ καὶ ποῦ ὁμοῦς ἡ ψυχὴ ἀληθινὰ τὰ νοιώθει
Ποθαίνουνε σὶὸ διάβα τους καὶ μένουνε θαμμένα*

*Καὶ τότε πειὰ ἕνας καῦμός γεννέται μὲς σὶὰ στήθια
Καὶ τῆς πικράδας ὁ καῦμός σ' ἀπελπισιὰ μὲ φέρει,
Μὰ ὅταν ὁμοῦς ἔρχεται μία ἰλίς βοήθεια
'Ο νοῦς μου κάλε ξελεῖτ' σὲ Παράδεισον μέρη.*

Χ. Δ. ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ

ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ

*Θωροῦ δύο μάτια γαλανὰ
Σὲ κάποια τοῦ ἡλιου ἀχτίδα,
Σὰν δύο ἀστέρια φωτεινὰ
Στοῦ οὐρανοῦ τῇ γαλανῇ γλαυμάδα.*

*Καὶ στοῦ καθέστῃ τὸ γυαλί
Πάλι θωροῦ τὰ ἴδια μάτια,
Ποῦ χύνουσι φεγγροβολὴ
Λέο' σὴς ψυχῆς τὰ πλάνα.*

Χ. Δ. ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΒΑΤΡΑΧΩΝ

Εἰς τι Φαληρικὸν τέλμα, εἰς τὰ μαῦρα νερά τοῦ ὁποίου κατέρχεται ἀντικατοπτριζόμενος ὁλος ὁ οὐρανὸς με τοὺς ἡλίους καὶ ἀστέρας, ἔκτακτον γεγονός συνέβη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ἐκεῖ ἐνδιαιτωμένην καὶ δροῦσαν καὶ ἀποθνήσκουσαν καὶ τὰ πάτρια ἀκολουθοῦσαν φυλὴν τῶν βατράχων.... Ἐκεῖ πρὸ πολλοῦ ἐνδιητάτο μία ἱστορικὴ καὶ ἐνδοξὸς φυλὴ, κοάζουσα δικαίως τὰ ἔθνη τῆς δικαίας, βουτωμένη καὶ ἀναδυομένη εἰς τὸν βόρβορον, εὐθὺς ὡς ἤκουε κρότον ἀνθρώπινον κτλ.

Εἰς ἐκ τῶν νεκρωτέρων μᾶλλον προουδεικῶν καὶ ἀνησύχων βατράχων, ἐξῆλθε ποτε ὀλίγον πέραν τοῦ πατρώου ἐδάφους, περιεπλανήθη ἐντὸς τῶν βούρλων, τῶν δίκην ὀρθῶν τριχῶν πελωρίων, καὶ ἐπροχώρησεν ἐξω ἀρεκτὰ θέλων νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἐνωτισθῇ τὴν πρόδον τοῦ κόσμου.

Καταγόμενος δὲ ἀπὸ μουσολάτρου φυλῆς καὶ ἐξερχόμενος εἰς τὸν κόσμον δὲν ἠδύνατο παρὰ τὰς μουσικὰς προσόδους νὰ παρακολουθήσῃ, ὡς οἱ Ἕλληνες τὴν εὐρωπαϊκὴν μόδον! Ἐπῆγε πρῶτον εἰς τὴν ταραντέλαν, ὅπου μία βραχνῶδης αἰοδὸς ἐμελεπεν ὥραλον ἄσμα.

'Ο βάτραχος, ὡς πᾶς νέος ἀναχωρῶν τῆς πατρώας διὰ σπουδᾶς, θαυμάζει πᾶν τὸ ξένον, καὶ ἀπεχθάνεται πᾶν τὸ ἰδικόν του, ἀφοῦ εὐρήκε τὴν ἀδουσαν καλλιτέραν ἀπὸ ὅλης τῆς βατραχίνης τῆς τελεματικῆς περιφερείας του, ἐπροχώρησε διὰ νὰ πλουτίσῃ τὰς σπουδᾶς του... Ἐπήδησεν εἰς ἕνα κῆπον ὅπου ἔτριζεν ἐν μαγχανοπήγαδον. Αὕτη θὰ εἶνε πένθιμος, εἶπε, μουσική, καὶ ἔστη νὰ ἐνωτισθῇ καὶ ταύτης.

—Τί προσόδους, ἐσκέφθη, ὅπου κάμνουν τὰ ἄλλα ζῶα! Διότι τὸ ζῶον ὅλους ζῶα μὰς θεωρεῖ.

Καὶ ἀφοῦ ἐπρόσεξεν εἰς τὰς ἐναλλαγὰς τῶν στριγγλισμάτων τοῦ ὑδραντλοῦντος μαγγανίου, ἐστράφη, διότι ἤκουσε κρότους μεγάλους καὶ παταγῶδεις, ὡς τύμπανα χαλαρὰ τὴν ἔφοδον κροτοῦντα. Ἦτο πελωρίον κάρρο, τὸ ὁποῖον ἐπερνούσε τρηνταζόμενον εἰς τὴν κατωφύρειαν τοῦ δρόμου, καὶ βροντοκτυποῦν τὰ σιδερικά του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

—Αὕτη θὰ εἶνε, εἶπε, μουσικὴ ἐμβατηρίου. Κάποιο μεγάλο ὄργανον βεβαίως μουσικόν, ἤχοῦν καὶ παρελαύνον.

Καὶ ἤκρατο μὲ στόμα ἀνοικτόν.

—Τί πρόδος καλεῖ στὸν ἄλλο κόσμον ἐπειπεν.

'Αφοῦ τέλος ἐπεδόθη ἐπ' ἀρεκτόν μελετῶν τὴν μουσικὴν τοῦ κόσμου, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ τέλμα του, πλήρης νέων ἰδεῶν, ὑγιεινῶν, βατραχοσωτηρίων...

'Ο νεροδαίτιος λαὸς τὸν ὑπεδέχθη μετὰ χαρᾶς καὶ ἐκόαζε χαιρετῶν τὴν ἐπιτροπὴν του. Ἡ δὲ βατραχίνης καταπράσινης ἀπὸ αἰδῶ, τὸν ἔρρινον μὲ ἀνθη ὑδροχαρῆ γλυστρίδων, καρδάμων κλπ. στέφανος δὲ τῷ προσεφέρθη ἐκ νεροσελίνων καὶ μουσκλίων.

'Ἡ φήμη εἶχε προτρέξει πολὺ αὐτοῦ καὶ εἶχε τοὺς πάντας προδιαθέσει... Τὸν περητῆרון ὡς κάτι θαυμαστόν, καὶ σοφόν, ὡς τι μέγα καὶ ἀφθιτόν.—Ἐπτοῦδαςεν εἰς τὸν κόσμον, ἔλεγον.

Αὐτὸς ἀμέσως ἔκαμε διάλεξιν. Ἀνελθὼν ἐπὶ ὑψώματος προσεπάθησε νὰ ἀποδώσῃ ἑλλην τὴν σοφίαν, ἣν ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀπεκόμισε. Καὶ ἤρχισε νὰ μπακακίζῃ τὴν νέαν μουσικὴν, ἡ ὁποία προώριστο ἐναρμονιζομένη εἰς τῶν ὁμοφύλων του τοὺς λαϊμούς, νὰ σώσῃ καὶ δοξάσῃ τὸ γένος τῶν βατράχων...

Τὸ κόσμῶν του ὅμως ποσῶς δὲν διέφερεν ἀπὸ τὸ παλαιὸν καὶ μάτην προσεπάθη νὰ προσθέσῃ μερικὸς ἤχους νέους, τοὺς ὁποίους ἄρπαξεν ἀπὸ τὴν βραχνῆν αἰοδὸν τῆς ταραντέλλας, ἀπὸ τὸ τρίξιμον τοῦ μαγγανοπήγαδου, τοὺς κρότους τῶν τροχῶν τοῦ κάρρου καὶ τὸ φτέρνισμα ἐνὸς συναχωμένου γέροντος κτλ.

Βάτραχος τις προσεκτικὸς παρετήρησεν, ὅτι ἡ νέα μουσικὴ δὲν ἦτο παρὰ ὀλίγοι τόνοι ἀηδεῖς τῆς προπατορικῆς μελωδίας, ἀπαξάπαντος τοῦ κόσμου τῶν μπακακίων, μὲ τοὺς ὁποίους ἐνανουρίσθησαν βατράχων γενεαί, ὠνειροπόθησαν οἱ προπάτορες, ἠγάπησαν, ἐνοστάλησαν, ἐπόθησαν καὶ ἀπέθνον ἐκατομμύρια σεβαστῶν προγόνων των.

'Ἄλλ' οὐδεὶς ἐννοοῦσε καὶ ἐτόλμα νὰ εἰπῇ τίποτε.

Τὸ παιδί εἶχε σπουδάσει εἰς τὸν κόσμον—εἰς τὰς Εὐρώπας, ὅπως λέγομεν ἡμεῖς, καὶ ὅποιος σπουδάζει στὰς Εὐρώπας, εἶνε τόσον σοφὸς καὶ σεβαστός, ὥστε γίνεται καὶ ὑπουργὸς καὶ τμηματάρχης καὶ ἐτι ἄλλο θέλει.

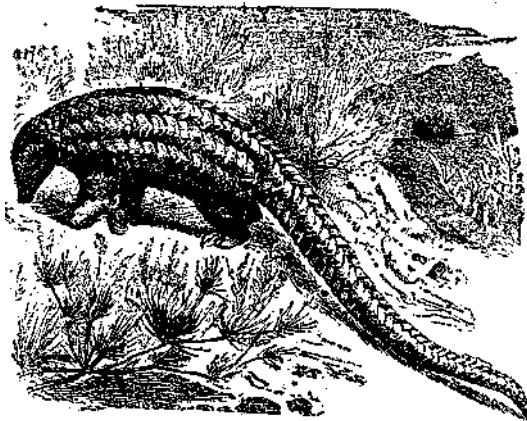
'Αδιάφορον ἂν ἤκουσεν αἰοδὸς καὶ μαγγανοπήγαδα καὶ ἐχάλασε καὶ τὴν φωνὴν του αὐτὴν.

Αὐτὰ συμβαίνουν εἰς κάθε ἔλος πνευματικόν, εἴτε Ἑλλάς λέγεται ἢ τέλμα.

ΤΑ ΜΥΡΜΗΚΟΦΑΓΑ

ΕΤΑΞΥ τῶν μυρμηκοφάγων μαστοφόρων συγκαταλέγεται ὁ μάνις, ζῶον μαστοφόρον, ὅπερ ἰδίως διακρίνεται διὰ τὸ περίεργον περικάλυμμα ὅπερ φέρει ἐπὶ τοῦ σώματος του. Τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ λεπίων ἰσχυρῶν διατεθειμένων τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ὅπως οἱ κέραμοι τῶν στεγῶν, εἰσὶ δὲ ταῦτα κατεσκευασμένα ἐκ στερεᾶς οὐσίας κερατίνης καὶ φέρουσι διάφορα σχέδια, ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας ἐπιφανείας αὐτῶν, δίκην συγκεκολλημένων κερατοειδῶν ἰνῶν. Τὰ λέπια ταῦτα καλύπτουσι ἅπαν τὸ σῶμα αὐτῶν καὶ τὴν οὐράν, ἐκτὸς τῆς κοιλίας καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τῶν ποδῶν.

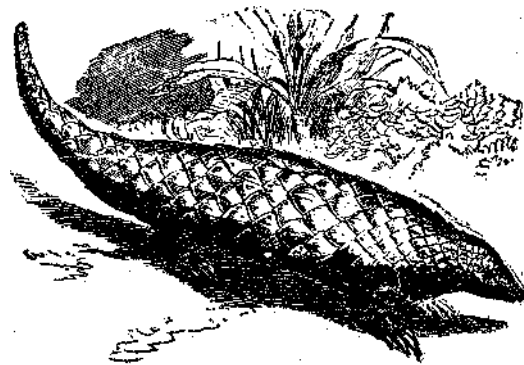

Ὁ Μάνις μὲ μακρὰν οὐράν.

Ὁ μάνις ζῆ βίον νυκτερινόν, τρέχει δὲ κατὰ παράδοξον τρόπον, στηριζόμενος μόνον ἐπὶ πῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ἐπὶ τῆς οὐράς καὶ ταλαντεύεται ἀδιαλείπτως τὸ σῶμα αὐτοῦ. Ἀναρριχᾶται δὲ κάλλιστα ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ἀναζητεῖ τὴν τροφήν του καθ' ὃν τρόπον καὶ τὰ ἄλλα μυρμηκοφάγα ζῶα. Τὰ ζῶα ταῦτα ἐνδαιτώνται εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας. Ἐκ τούτων δὲ ὑπάρχουσι δύο εἶδη, ὁ μάνις μὲ μακρὰν οὐράν καὶ ὁ μάνις μὲ βραχεῖαν οὐράν. Ὁ ἔχων μακρὰν τὴν οὐράν ἔχει μῆκος ὀλικόν 90 ἑκατοστομέτρων ἢ καὶ ὀλίγον περισσότερον, ἢ δὲ οὐρὰ καταλαμβάνει 60 ἑκατοστά. Τὸ γενικὸν αὐτοῦ χρῶμα εἶνε

ὑπομέλαν, κλίνον πρὸς τὸ ἐρυθροῦν, τὸ δὲ τρίχωμα εἶνε μέλαν.

Ὁ Desmarchais περιγράφει τὸ ζῶον τοῦτο ὡς ἐξῆς: «Ἐν τοῖς δάσει τῆς Γουίνεας ὑπάρχει τετράπονον, ὅπερ οἱ μαῦροι καλοῦσι **Κουόγγελον**, τὸ ὁποῖον φέρει ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς οὐράς λέπια, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ κατ' ἐξακολουθήσειν, ὡς εἶνε διατεθειμένα τὰ φύλλα τῆς ἀγκινάρας, ἀλλ' ὀλίγον ὅμως ὀξυτενῆ. Εἰσὶ δὲ ἰσχυρά, ὥστε ὑπερασπίζουσι αὐτὸ ἀπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τῶν ὀνύχων τῶν ἄλλων σαρκοφάγων ζῶων, ἅτινα καταδιώκουσιν. Ἰδίως αἱ λεοπαρδάλεις τὸ κυνηγοῦσιν ἀδιακόπως καὶ δὲν ἀποκάρμνουν τὸ συλλαβῶσι, καθ' ὅσον εἶνε μᾶλλον εὐκίνητοι αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν δύναται ὅμως τὸ καταστρέψωσι, διότι τοῦτο γνωρίζον τὴν δύναμίν του, ὑπερασπίζεται ἑαυτὸ διὰ τῶν προφυλακτικῶν μέσων του, συσπειρούμενον διὰ τῆς οὐράς του, ἣν διαπερᾶ ὑπὸ τὴν κοιλίαν καὶ τῶν λεπίων του, ἅτινα ἐν ὥρᾳ κινδύνου προκλητικῶς προεξέχουσι. Τὰ μεγάλα ζῶα προφυλακτικῶς τὸ κυλινδοῦσι τῆδε κακείσε, ἀλλ' ἀπομακρύνονται μόλις θελήσωσι τὸ περισφίξωσι, ἀναγκαζόμενα τέλος τὸ ἀφίσωσι ἤσυχον. Οἱ μαῦροι τὸ φονεύουσι διὰ ραβδισμῶν, τὸ ἐκδέρουσι, πωλοῦσι τὸ δέρμα καὶ τρώγουσι τὸ κρέας τὸ ὁποῖον, ὡς λέγουσιν, εἶνε λευκὸν καὶ τρυφερὸν καὶ δὲν ἔχω δυσκολίαν τὸ πιστεύσω, διότι ζῆ ἀποκλειστικῶς ἐκ μυρμηκῶν, ὅτινες βεβαίως εἰσὶ τροφή τρυφερὰ καὶ εὐάρεστος. Ἐντὸς τοῦ ῥύγχους του, ὅπερ προσομοιάζει πρὸς τὸ ῥάμφος νήσσης, ὑπάρχει γλῶσσα μακροτάτη καὶ δυσειδής, ἣτις θηρεύει ἐν τοῖς σωροῖς τοὺς μύρμηκας ἢ καὶ ἐκτείνει αὐτὴν ἐν τῇ διαβάσει του. Οἱ δὲ μύρμηκες δελεαζόμενοι ἐκ τῆς ὀσμῆς

Μάνις βραχέουρος.

ΘΕΡΙΝΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΕΡΨΕΙΣ

τρέχουσι καὶ συλλαμβάνονται, προσκολλώμενοι ἐπ' αὐτῆς. Ὅταν δὲ ὁ μάνις ἐννοήσῃ, ὅτι ἡ γλῶσσα του εἶναι πεπληρωμένη μυρμηκῶν, τὴν ἔλκει ἐντὸς τοῦ στόματός του καὶ γεύεται τότε τῆς ἐκλεκτῆς τροφῆς του. Τὸ ζῶον τοῦτο δὲν εἶνε μοχθηρὸν, δὲν προσβάλλει οὐδένα, θέλει μόνον τὸ ζῆ ἤσυχον καὶ θεωρεῖται εὐτυχές, ὅτι εὐρίσκει τοιαύτην ἀρκετὴν τροφήν ἐκ μυρμηκῶν διὰ τὸ ζῆ εὐχαριστημένον.»

Ὁ μάνις μὲ βραχεῖαν οὐράν, ὁ **ἰσιατικὸς** λεγόμενος, ὀπτινος τὸ ὀλικόν μῆκος φθάνει καὶ πλέον τοῦ μέτρου φέρει λέπια μεγαλείτερα τοῦ προηγουμένου ἢ δὲ οὐρὰ του ἐξικνεῖται εἰς τὸ ἦμισον τοῦ μήκους του ἔχει δὲ τὰ λέπια μεγαλύτερα τοῦ ἄλλου. Ὁ δὲ Tennent ὡς ἐξῆς περιγράφει τοῦτον:

«Μεταξὺ τῶν ἀναριθμητῶν ζῶων, ἅτινα ἐνδαιτώνται εἰς τὴν Κεβλάνην, εἶναι καὶ ὁ τε-

θωρακισμένος μυρμηκοφάγος, καλούμενος **Καβαλάγιας** ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν, ὡς ἐκ τῆν ἰδιότητος ἣν ἔχει τὸ ζῶον τοῦτο τὸ συσπειρῶται ἐν ἑαυτῷ, θέτον τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ περιβάλλον διὰ τῆς οὐράς τὸν λαιμὸν καὶ τὴν κεφαλὴν, ἐξασφαλίζον οὕτω τὴν ζωὴν του κατὰ παντὸς ἐχθροῦ. Εὐρίσκονται δὲ τὰ ζῶα ταῦτα ἐπὶ ξηροῦ ἐδάφους, βάθους δύο περίπου μέτρων καὶ ζοῦν κατὰ ζεύγη, γεννῶντα δύο ἕως τρία μικρὰ κατ' ἔτος. Εἶχον ποτὲ δύο τοιαῦτα ζῶα παρ' ἐμοί, ἅτινα ἐδείκνυντο εὐμενῆ, ὥστε ἀνερριχῶντο ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ ἐκάθηντο ἐπ' αὐτῶν ὡς γαλαίη.»

Ἐν τῇ μεσημβριῇ Ἀφρικῇ ὑπάρχει ἐν εἶδος τοιοῦτου ζῶου εἰς ὃ οἱ φυσικοὶ ἔδωκαν τὸ ὄνομα **Παγαλίνος τοῦ Τεμμίγγ**, ὅπερ ἔχει μῆκος εἰς τὴν οὐράν ὀλίγον μικρότερον τοῦ σώματος, τὸ δὲ χρῶμα εἶνε γενικῶς ὀχροκίτρινον.

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΩΚΕΑΝΩ

Ἐπικαιροτάτα πρὸς τὴν καταστροφὴν τοῦ «Τιτανικοῦ», Ἀμερικανικὸν τι περιοδικόν, μὲ ἔντονα χρώματα περιγράφει τὸ ἐπικινδυνώδεστον καὶ σκληρότερον διὰ τοὺς ναυτιλλόμενους μέρος τοῦ Βορείου Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ὁποῖον εἶνε τὸ Cape Race. Ἀποσπῶμεν τὰ χαρακτηριστικώτερα σημεῖα :

Ἐκάστη μεγάλη ἐμπορικὴ θλασσία ὁδὸς ἔχει εἰς ὠρισμένας ἐποχὰς τοῦ ἔτους τοὺς κινδύνους τῆς.

Διὰ τὰ πλοῖα τὰ ταξειδεύοντα τὸν Βόρειον Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, ὁ κίνδυνος οὗτος εἶνε τὸ Ἀκρωτήριο τοῦ Cape Race. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο οἱ κίνδυνοι εἶνε πολλοὶ καὶ ποικίλοι. Ὀμίχλαι, ὀγκόπαγοι, ὑφαλοὶ, ρεύματα, ἀκταὶ ἀποκρήμνοι, ἀνεμα ρεύματα ἰσχυρὰ συντελοῦν τελείως, ὅπως καταστήσουν τὰς πιθανότητάς ἐνὸς ναυαγίου ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερας. Τὸ πολικὸν ρεῦμα ἀφ' ἑτέρου, ὑπερτρέχει ὡς ποταμὸς πέραν τοῦ φαίου ἀποκρήμνου ἀκρωτηρίου, εἶνε τὸσον εὐμετάβολον εἰς τὴν κατεΐθινσίν του, ὥστε δύναται τὸ μὲν νὰ τρέχη νοτιοδυτικῶς καὶ ἄλλοτε βορειοανατολικῶς. Κατὰ τὸ ἕαρ καὶ τὸ φθινόπωρον ἐπέρχονται καὶ ὀγκόπαγοι, σωρευόμενοι ἐν μέσῳ τῶν σκοπέλων τῆς παραλίας ἀόρατοι εἰς τὸν ναυτικὸν ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατούσης ὀμίχλης. Ἡ δὲ ὀμίχλη αὕτη, ἦν γεννᾷ ἢ συνάντησις τοῦ πολικοῦ ρεύματος μετὰ τοῦ θερμοῦ ρεύματος τοῦ Gulf Stream εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ ἀκρωτηρίου, ἀπὸ αἰῶνων καὶ ἐντεῦθεν.

Ὁ ἥλιος σπανιώτατα φωτίζει τὸ θαλάσσιον αὐτὸ νεκροτάφειον, καὶ λέγεται μάλιστα, ὅτι ὅταν ποτὲ ἐμφανισθῇ, οἱ κύνες τὸν γαυγίζουσιν ὡς παρῆσαντον. Αἱ ὀλίγα μικρὰ κατοικίαι τοῦ μικροῦ συνοικισμοῦ, σκαρφαλωμένου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀγριωτέρου βράχου, διηγούνται κάλλιον παντὸς ἄλλου τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀκρωτηρίου αὐτοῦ. Αἱ οἰκίαι εἶνε κατεσκευασμέναι ἀπὸ συντρίμματα ναυαγίων καὶ ἀρχίζων τις ἐκ τῶν παραθύρων, τὰ ὅποια εἶναι φεγγίται ἀπὸ καταστρώματα πλοίων, δύναται νὰ εἶδῃ θύρας μὲ ἀριθμοὺς καμπινῶν ἐπάνω. Αἱ τράπεζαι, οἱ καναπέδες, τὰ τραπέζομάνδουλα τῶν κατοικῶν τοῦ Cape Race προέρχονται ἐκ ναυαγίων. Εἰς τὸ γεῦμα των ἐπίσης βλέπει τις ἐμφανιζόμενα σερβίτσια πλοίων πρὸ ἡμίσεως αἰῶνος ναυαγησάντων. Εἶνε τὰ οἰκογενειακὰ κειμήλια. Αἱ θερμάστραι των ἐπίσης προέρχονται ἀπὸ πλοῖα, ὅπως ἐκ ναυαγισμένων ἀτμοπλοίων προέρχονται οἱ γαϊάνθρακες, μὲ τοὺς ὁποίους θερμαίνονται τὸν χειμῶνα οἱ τραχεῖς ναυτικοὶ τοῦ Cape Race. Διὰ φωτισμὸν χρησιμοποιοῦνται αἱ λυχναὶ τῶν πλοίων. Καὶ ἂν

φιάλη τις οἴνου ἐξαχθῇ ἀπὸ κανέν ἐρμάριον προέρχεται ἀπὸ τι ναυάγιον, ἀπὸ ἄλλην τινα θαλασσίαν τραγωδίαν.

Τὰ ταχυδρομικὰ ὑπερωκεάνεια ταξειδεύουσιν συνήθως πολὺ ἀνοικτὰ εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν καὶ πλέον μιλίων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς.

Τὰ βραδυκίνητα ὅμως ἐμπορικὰ ἀτμόπλοια διὰ ν' ἀποφύγουν μιᾶς ἡμέρας πλοῦν, ἀκολουθοῦν τὴν συντομωτέραν ὁδόν, πλησιάζοντα εἰς τὸ ἀκρωτήριο τὸσον, ὥστε νὰ βλέπουν τὰ σήματα τοῦ ὀπτικοῦ τηλεγράφου, ἐπὶ τοῦ ναυτικοῦ σταθμοῦ τοῦ ἀκρωτηρίου. Ἐκτὸς τῶν ἀτμοπλοίων τούτων πάμπολλα ἱστιοφόρα καὶ ἀλιευτικὰ ἔρχονται ἐξῴθι τοῦ Cape Race εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, οὕτω δὲ τὸ σύνολον τῶν σκαφῶν, τῶν διερχομένων πλησίον τοῦ τρομεροῦ ἀκρωτηρίου ἀνέρχεται κατ' ἔτος εἰς χιλιάδας.

Καὶ εἶνε τὸσον μεγάλη ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ μέρους, ὥστε εἰς ἐν ἔτος ἐν ὑπερωκεάνειον ἀτμόπλοιον πλήρες ἐπιβατῶν καὶ τέσσαρα ἐμπορικὰ ἐξώκειλαν ἐκεῖ, εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι μιλίων τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου.

Μὲ μίαν δυνατὴν θάλασσαν δὲν χρειάζονται περισσότεραι τῶν τριῶν ὥρων διὰ νὰ κατακερμητισθῇ ἐν σκάφος εἰς τοὺς σκοπέλους καὶ τοὺς βράχους τοῦ Cape Race.

Ἡ θάλασσα ἡμπορεῖ ἐκεῖ νὰ καταπίη ἐν πλοῖον, ὅπως μίαν φάλαινα καταπίνει μίαν ρέγκαν, λέγουν οἱ κάτοικοι.

Οὗτοι ἀνέρχονται εἰς δισχιλίους περίπου, εἶνε Ἰρλανδικῆς καταγωγῆς, καὶ ὅταν δὲν ἔχουν πρόχειρα ναυάγια, τὰ ὅποια νὰ ἐμμεταλευθοῦν—πράγμα τὸ ὁποῖον γίνεται σπανιώτατα—ἀλιεύουσιν. Τὸ ναυάγιον ἐκεῖ θεωρεῖται δῶρον, τὸ ὅποσον δίδει ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἐρημίτας τοῦ ἀποκρήμνου βράχου.

Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν εἶνε καλὰ παλληκάρια. Αἱ περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ριψοκινδυνεύουσιν τὴν ζωὴν των διὰ νὰ σώσουν ναυαγούς εἶνε τὸσον συχναί, ὅσον καὶ τὰ ναυάγια.

Σκελετοὶ πλείστων πλοίων καταλαμβάνουσιν κάθε ἄκραν τοῦ Cape Race, τὸ ὁποῖον μετὰξὺ τῶν τελευταίων ναυαγίων του ἀριθμεῖ καὶ τὰ κατωτέρω :

Τὸ ναυάγιον τοῦ ἀτμοπλοίου «Lady Sherbrooke» πρὸ ἑτῶν, ὅτε ἐχάθησαν πεντακόσιοι τριάκοντα ἄνθρωποι. Τὸ ναυάγιον τοῦ μεταγωγικοῦ «Harpoon», ὅτε ἐπνίγησαν διακόσιοι πενήκοντα.

Ὅτε ἐξώκειλε τὸ ἀτμόπλοιον «Anglo-Saxon» ἐπνίγησαν ἑκατὸν πενήκοντα. Αὐτάνδρα ἐχάθησαν τὰ ταχυδρομικὰ «New York» καὶ «Washington». Αὐτάνδρον ἐπίσης ἐβυθίσθη τὸ πετρελαιοφόρον ἀτμόπλοιον «Helgoland».

Εἰς κυβερνητικὸς ἐπιθεωρητῆς τῶν ναυα-

γίων διαμείνας εἰς τὸ Cape Race ἐπὶ δεκαετίαν, εἶδεν ἑκατὸν δεκαπέντε ναυάγια. Ἐνδεκα ἐξ αὐτῶν συνέβησαν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους καὶ ἑπτὰ ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος.

Τοιοῦτον εἶνε κατὰ τὸ «Harber's» τὸ ἀκρωτήριο Cape-Race τῆς Νέας Γῆς, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐχάθη μὲ 1635 ἄνθρώπους καὶ ὁ «Τιτανικός».

ΓΕΛΩΤΕΣ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

Εἰς Γερμανικὴν Ἐπιθεώρησιν ὁ φρυσιολόγος Χοῦμπερ ἔγραψε τὰ ἐξῆς διὰ τοὺς γέλωτας καὶ τὰ δάκρυα :

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σπουδάσῃ τις ἀνατομίαν διὰ νὰ γνωρίσῃ, ὅτι ἐκατέρωθεν τοῦ λαιμοῦ ἔχομεν μίαν ἀσθησὴν καλουμένην **καρωτίδα**. Εἰς τὰ ὅσους τοῦ λάρυγγος ἢ μίαν καρωτίδα διαίρεται εἰς δύο διακλαδώσεις· ἡ μία, ἡ καρωτίς ἡ ἐσωτερικὴ, ἦτις φέρει τὸ αἷμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἡ ἄλλη, ἡ ἐξωτερικὴ, τὸ διανέμει εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ προσώπου.

Τὰ δύο αὐτὰ συστήματα τῆς κυκλοφορίας δὲν εἶνε ἀνεξάρτητα τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου· ἔχουσιν οὐ μόνον κοινὴν τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ἀνταποκρίνεται συγχρόνως μὲ τὰ ὀπτικά ὄργανα, διὰ μέσον τῆς ὀφθαλμικῆς ἀσθησῆς. Ἐκ τῆς στενῆς ταύτης συγκοινωνίας μετὰ τῆς ὀφθαλμικῆς ἀσθησῆς προέρχεται ἡ στενὴ σχέση ἡ ὑπάρχουσα μετὰξὺ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν δακρύων, μετὰξὺ τοῦ γέλωτος καὶ τῆς λύπης, αἵτινα ἐξ αἰσθημάτων ἀνομοιοιότητων γεννῶσιν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, τὰ δάκρυα.

* *

Ἀπὸ τῆς φρυσιολογικῆς ἀπόψεως ὁ γέλως δὲν εἶνε εἰμῆ βίαια προσπάθεια. Τὸ ν' ἀνασηκώσῃ τις ἐν ὀγκῶδες βῆρος ἢ νὰ γελᾷ δυνατὰ, εἶνε τὸ ἴδιον προκαλεῖ δηλονότι τὴν αὐτὴν μυϊκὴν ἐνέργειαν.

Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις συσφιγγομεν τοὺς μῦς. Ἀλλὰ διὰ τὸ μέγας γέλως προκαλεῖ δάκρυα ; Διότι, ἂν ὁ γέλως εἶνε πολὺ δυνατός, προκαλεῖται σπασμὸς ὄλων τῶν μυῶν. Τὸ σῶμα ταρασσεται ὅλον καὶ φαίνεται προσβληθὲν ὑπὸ σπασμῶν. Τὴν τακτικὴν ἀναπνοὴν διαδέχονται σύντομοι ἀναπνοαὶ διακεκομμένα, ἀνεπαρκεῖς νὰ ἐλευθερώσωσι τοὺς πνεύμονας ἀπὸ τὴν ἡμιασφυξίαν, εἰς ἣν εὐρίσκονται ἔνεκα τῆς συστολῆς τῶν μυῶν τοῦ λαιμοῦ.

Παρατηρήσατε τὸν γέλωτα ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅστις ξεκαρδίζεται θορυβωδῶς καὶ σπασμωδικῶς εἰς γέλωτας θ' ἀντιληφθῆτε ὅτι ὁ ἐγκέφαλος του ἔπαθε συμφορὴν· διατρέχει μάλιστα τὸν κίνδυνον νὰ τῷ ἐπέλθῃ **ἀποπληξία**. Ὅταν ἀρχίσῃ ἡ συστολὴ τῶν θωρακικῶν μυῶν

καὶ τοῦ λαιμοῦ, ἡ ἐξωτερικὴ καρωτίς συμπίεζεται καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ φέρῃ πλέον εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ αἷμα τῆς καρδίας. Συνεπῶς τὸ αἷμα αὐτὸ ρεῖ διὰ τῆς ἐσωτερικῆς καρωτίδος· ἀλλ' ἐπειδὴ αὕτη εἶνε ἤδη γεμάτη ἔνεκα τῶν ἀναπνευστικῶν ἐνοχλήσεων, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ τὴν μεγάλην πίεσιν, ἐὰν ἡ ὀφθαλμικὴ ἀσθησῆς δὲν παρεῖχεν ἔξοδον εἰς τὴν πρὸς στήθην ταραχθεῖσαν κυκλοφορίαν. Λαμβάνον τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν τὸ αἷμα, φρυσικὰ συσσωρεύεται εἰς τοὺς ἀδένες τοὺς δακρυορροῦς· ἐντεῦθεν τὰ δάκρυα εἰς τὸν ξεκαρδιστικὸν γέλωτα.

Ἡ ἀνάλοισ ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἡ σύνθεσις τῶν δακρύων εἶνε ἡ αὐτὴ μὲ τὸν ὄρρον τοῦ αἵματος· ὅθεν συμπεραίνομεν, ὅτι τὰ δάκρυα εἶνε ἴσα μὲ μίαν ἀπώλειαν αἵματος.

Εἰς τὴν λύπην, καίτοι αὕτη εἶνε τὸσον διάφορος τοῦ γέλωτος, τὰ ἀποτελέσματα εἶνε τὰ αὐτὰ φρυσιολογικῶς. Ὅταν κατέχεται τις ὑπὸ τῆς λύπης, ὁ ἐγκέφαλος, ἀντὶ νὰ ἔχη πληθῶσαν αἵματος, ὡς εἰς τὸν γέλωτα, εὐρίσκειται εἰς ἔλλειψιν αἵματος. Ὅταν τις κλαίῃ, τὰ δάκρυα παριστάνουσι τὴν ἀπώλειαν αἵματος λευκοῦ, ἦτοι ἀξάνουσι περισσότερον τὴν ὑπάρχουσαν ἀναιμίαν, ἦτις δημιουργεῖ εἰδὸς τι ἀπαθείας ἐγκεφαλικῆς, φρυσικῆς ἀδιαφορίας, ἀφαιρούσης ἀπὸ τοῦ ὄργανισμοῦ τὴν συνήθη αὐτοῦ εὐαισθησίαν. Ὁ λυπημένος κλαίων ἀνθρώπος πιέζεται δλιγώτερον ὑπὸ τῶν ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων. Τὰ δάκρυα κάμνουσιν ἐνταῦθα ἐνέργειαν ἀνάλογον πρὸς τὰ ἀναισθητικά ἐπὶ τῶν νεύρων· ἀποκομίζουσι τὰ ἠθικὰ παθήματα καὶ ἡ ἐκφρασις «πνίγω τοὺς πόνους εἰς τὰ δάκρυα» εἶνε ἀκριβεστάτη.

Αἱ διάφοροι κινήσεις τοῦ προσώπου καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κλαίουτος ἐξηγοῦνται ἐκ τῆς ἀνάγκης, ἦν ἔχουσιν οἱ ἀδένες οἱ δακρυορροῖοι διὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ ἐκροὴ τῶν δακρύων. Ἐντεῦθεν κινήσεις τῶν μυῶν τῶν βλεφάρων, τῶν παρειῶν κλπ.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ὁ γέλως καὶ τὰ δάκρυα, προερχόμενα ἀπὸ αἰσθημάτων ἀντιθέτων, φέρουσι τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, τὴν αὐτὴν φρυσιολογικὴν διευκόλυνσιν. Τρόπονι αὐτὰ ἄκρα γνωριμώτερα ἀλλήλοις !

ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

«ΚΥΒΕΛΗΣ» Μία από τας καλλιτέρας επιτυχίας εφέτος του Θεάτρου Κυβέλης, είχε αναμφιδόλω; ή «Επίθεσις» (L'assaut) του Bernstein. Είς τό δράμα τούτο μάς έδωκεν ό κ. Ευτύχιος Βονασέρας μίαν αίφνηδιαν αναλαμπήν τής παλαιάς αλησμονήτου τέχνης του, τό δε έργον λεπτόν, πρωτότυπον και με ώραίας ιδέας υπερέσκει επίαιχθη πολλάκις. Η κυρία Κυβέλη δέν είχε πολλήν δρασίαν έν αύτῷ, αλλά διά του έπαναληφθέντος περυσινού θριάμβου της έν τή «Αγνώστῳ» διά τής εμπνευσμένης διδασκαλίας της έν τή «Κυρία με τας Καμελίαις» όπου ανέδειξε τήν ιδιάζουσαν τεχνοτροπίαν της, έν τή «Σαπφῶ» του Δοδέ, τή «Ευτυχισμένη» τας τρεῖς κωμωδίας του κ. Ροδοκωνάκη και τας ξένας ελαφράς κωμωδίας, έδείχθη ως πάντοτε υπέροχος.

Ήδη με μεγάλην άνυπομονήσιαν αναμένονται ή «Ίριγένεια» του Μωρεάς, ή «Φρόνη» του Πολέμη και ή «Ελένη τής Σπάρτης» του Βερχέρην.

ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ Τό δαιμόνιον τάλαντον τής συμπαθοῦς καλλιτέχνης ανέδειχθη έν ὄλῳ τῷ μεγαλείῳ του είς τήν έρμηνευσιν τής Μαργαρίτας Γκωτιέ, όπου ή καλλιτέχνης ένεφύσησε μίαν ιδιήν της αίσθητικὴν αντίληψιν. Υπέροχος επίσης υπήρξε και είς τήν «Ηλέκτραν» του Όφμανσταλ, είς τό δράμα δε τής Αὔρας Θεοδωροπούλου «Σπίθες του Σβύνου» έπαιξε με δροσερότητα και έξαιρετικὴν χάριν τό μέρος χωριατοπούλας του Ταυγέτου, καθώς και ή συμπαθής αδελφή της Χρυσούλα Μυράτ και ή κ. Σαπφῶ Ἀλκαίου, τελείως έρμηνεύσασα τόν ρόλον χωρικής μητρός.

Είς τας πολυπλόκους γαλλικὰς κωμωδίας πολλάί είνε αἱ επιτυχίαι του Θιάσου Μαρίκας Κοτοπούλη. Πρό πάντων υπερέσκει είς τήν φάρσαν «Βρέ τόν τυχερό» όπου ό Γονίδης ήτο είς τό στοιχείον του, «Σῶπα καρδιά μου» με τόν λεπτότατον Παλμύραν κ.τ.λ.

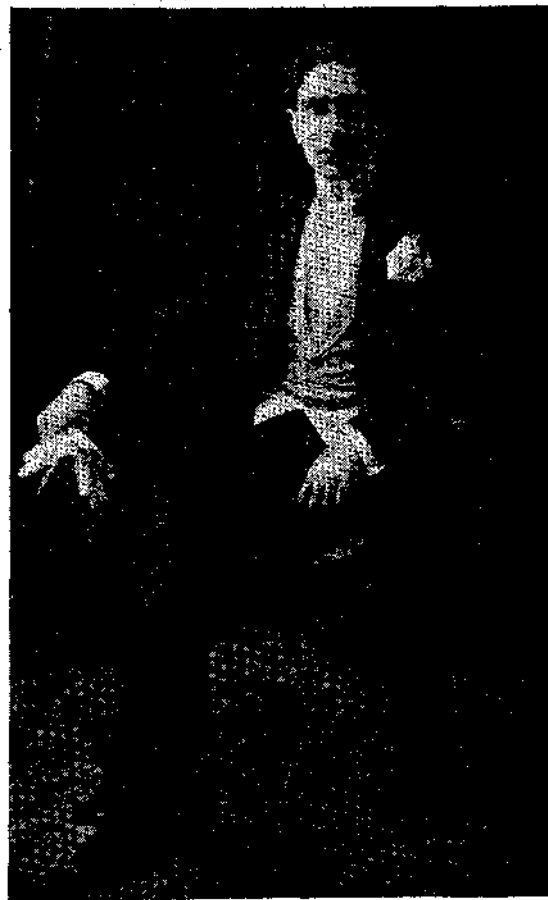
Ὡς μία ξεχωριστή επιτυχία πρέπει να θεωρηθῆ ή αναβίβασις του τεχνικωτάτου έργου του Ίταλου Τραβέρσι «Η Κοκέττα».

«ΑΘΗΝΑΙΟΝ» Με πολὺν ένθουσιασμόν υπεδέχθησαν τόν αλησμονήτον κωμωδόν μας οι παλαιοί λάτραι του Ἑλληνικοῦ Θεάτρου. Τά άθάνατα κωμειδύλια του Κορομηλά και τά δράματα του Περσειάδου προσελκύουν ακόμη κόσμον ένθουσιώντα και συγκινούμενον. Ἄλλ' ό κ. Ευάγγελος Παντόπουλος σύν τῇ έφεταινῇ εκπλήξει τής εγκαταστάσεώς του έν Ἀθήναις, μάς παρουσίασε και άλλην σπουδαιοτέραν, τήν εμφάνισιν ενός έξόχου και άπροσδοκήτου ταλάντου, τής εως χθές μικρῆς παιδί-

σκης άγνώστου, θυγατρός του Ναυσικῆς Παντοπούλου. Με άφελῆ και φυσικωτάτην υπόκρισιν τέρπει και συγκινεί, προκαλοῦσα άμέριστον τήν συμπάθειαν και τόν ένθουσιασμόν του κοινού. Είς τας δραματικὰς ιδίαι σκηνας τῶν έργων του Περσειάδου είναι τελεία ή επιτυχία της.

«ΟΛΥΜΠΙΑ» Καί εφέτος τὰ ζεύγη Φύρστ και Νίκα έν συνεργασίᾳ μετά του κ. Λεπενιώτη κατήρτισαν τόν έντελέστερον θιάσον, διά κωμωδίας ιδίαι και έπιθεωρήσεις. Ἄλλὰ και είς τόν «Έξοχώτατον μπαμπάν» τό δράμα του Ροβέτα ή κ. Νίκα και ό κ. Φύρστ έδημιούργησαν ρόλους έξόχους. Έκτός δε τῶν μεγάλων επιτυχιῶν του θιάσου ὄλου είς τας καλλιτέρας εκ τῶν νεωτέρων ξένων κωμωδιῶν, ήδη με τὰ «Παναθηναία 1912» και τας καθημερινῶς εναλλαττομένας σκηνας των, συγκεντρώνουν είς τό ὄρασιότερον τῶν αθηναϊκῶν θεάτρων τήν μεγαλητέραν εὐθυμίαν και κινήσιν.

Ἄλλως τε ό καταρτισμός του Θιάσου έγινε το σχεδόν καθ' έαυτὸ διά τήν αναβίβασιν τῶν αΠαναθηναίων», με τούς άπαραιτήτους πλέον τύπους τῶν έπιθεωρήσεων κ. κ. Λεπενιώτην, Ίσκαβίδην, Γαβχιώτην τήν άπαραμίλλον κυρίην Νίκα και Φύρστ και ὄλον τόν λοιπόν θιάσον.

Τ. ΛΕΠΕΝΙΩΤΗΣ του Θεάτρου «Ολύμπια»
(Φωτογρ. Μαριτμιανάκη)

ΕΛΑ ΜΕ ΜΕΝΑ

Ἐλα μαζί μου
Ἄγάπη μου γλυκειά,
στή μεγάλη
τῆς αγάπης λίμνη...

θὲ να μάς λούζουν
νεράιδες ζηλευτές
θὲ να μάς νανουρίζουν
οἱ αἰθέριοι ὕμνοι...

Ἐλα με μένα...
σοῦ ἴσησα θρόνι,
Ἄθανάτη παρθένα
τῆς ψυχῆς μου,

Ἐγὼ γὰρ σὲ
θὲ ναμαί ο ποιητῆς
και σὺ γὰρ με θὲ νασαι
ἢ εμπνευσίς μου.

Ζάννης

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΑΥΡΟΣ Κ. ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Μετά μικράν νόσον ό δεκατριετής Ἄγγελος Σταυρος Ψαρούδης, ό έπιμελής μαθητῆς, ό ένθερμος άναγνώστης και θαυμαστής του Περιοδικοῦ μας, τό χάριμα τῆς οικογενείας του και ό άγαπημένος

συμμαθητῆς και σύντροφος τῶν σννομηλικῶν του ξεμέτησεν ὄλωσ αἰφνηδίως και άπροσδοκήτως τό ζῆν, αφήσας λύπην άπαρηγόρητον και μέγα κενόν είς τούς νυχθημερόν θρηνοῦντας λατρευτοῦς αὐτοῦ γονεῖς. Ἦτο άγγελος καθ' ὄλα και είς τήν χῶραν τῶν άγγέλων απέπτη, ήτο πνεῦμα έξοχον και ή γῆ μας ίσως δέν θά τόν έχῶρει. Ἄγε άγαπητόν τέκνον είς τήν θείαν έντολήν, άφ' οῦ ό Πανίσχυρος και Πανάγαθος οὕτως εὐδοκῆ, αλλά μή λησμονεί σνχνά τήν παρηγορίαν και γαλήνην είς τούς άπαρηγορητοῦς γονεῖς σου να μεταδίδης.

Φ. Π.

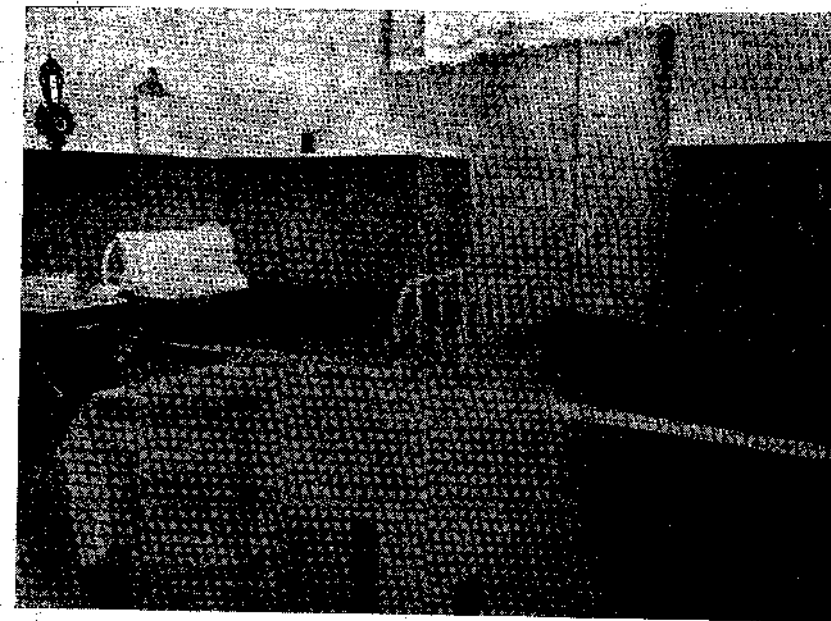
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κ. ΝΑΥΠΑΙΩΤΟΥ. Ἐκατονταπολιανῆς τῆς Πάρου και Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας, τὰ Σωζόμενα.— Ἐκδοσις εἰς 100 περίπου σελίδων, πολυτελής, πλουσίως εἰκονογραφημένη, περιλαμβάνουσα τήν Ἱστορίαν τῆς νήσου Πάρου, ελευθέραν μετάφρασιν τῶν περι τοῦ Ἰασοῦ και τῆς έν αὐτῷ άγιασάσης Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας, γραφέντων παρα Νικήτα του Μαγίστρου ή Συμεῶνος του Μεταφραστοῦ, αντιγραφήν τῶν βῶων ό κ. Γ. Λαμπάκης ίστόρησε και τούς θρύλλους και τὰ μυθεύματα ὄσα μέχρι σήμερα έν Πάρῳ περιεσώθησαν και τας επ' αὐτῶν γνώμας διαφόρων λογίων και αρχαιοφίλων.

Τιμᾶται Δραχ. 1.20 και άποστέλλεται ελευθερα τυχ. τελῶν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ. Μηνιαῖο, λογοτεχνικό περιοδικό. Ἄλεξάνδρεια, Τεύχος 12: Γενάρης 1912. Διεύθυναι: Grammata 13. p Alexandrie. Συνδρομή ετησία Γ. Δ. 40 φρ. 10.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΙΘΟΥΣΑΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΙΑΣ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ
ΤΟΥ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΟΥ ΜΑΣ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ,
ΦΕΡΟΥΣΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ «ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ»

Πρό τινων ήμερών ή κυβερνησις προέβη είς έπιθεωρήσιν τῶν κλινικῶν τῆς πρωτευούσης.

Ἡ έπιθεωρήσις αὐτη ήν τίτλος τιμῆς διά τήν οφθαλμολογικὴν Κλινικὴν του οφθαλμολόγου μας και του ύφηγητοῦ κ. Σπήλιου Χαρμη δι' ήν έγράφησαν τὰ εξής:

«Καθριότης και λειτουργία έπιστημονική άμεπτος και τελεία».

«ATLANTIS». P. O. Station E. New Gork, U. S. D.

Τὸ μεγαλύτερον Ἑλληνικὸν περιοδικόν. Συδρομὴ ἑτησία προπληρωτέα Δολλ. 3. Ἐκλεκτὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα ὕλη. Πολλὰ καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες.

«ΑΠΟΚΟΡΩΝΕΙΑ». Προσεχῶς ἐκδίδεται καλλιτεχνικὸν λεύκωμα ὑπὸ τοῦ ἐν Βάμω τῆς Κρήτης Σκοπευτικοῦ Συλλόγου, με ὅλην ἐκλεκτὴν καὶ ἄρθρα διακεκριμένων λογίων τῆς Κρήτης καὶ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, ἱστορικὰς μελέτας τῆς Κρητικῆς ἱστορίας καὶ ἐν γένει πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὸν Σύλλογον, πρὸς διέδοσιν τοῦ Ἐθνοφελούς σκοποῦ τοῦ πατριωτικοῦ τούτου σωματείου.

Ἡ δὲ ἐλαχίστη τιμὴ του (Δρχ. 3 χαρτόδετον, καὶ 5 χρυσοδέτον) ἐπιτρέπει εἰς πάντας τὴν ἀπόκτησιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ τούτου λευκώματος πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τοῦ Σκοπευτικοῦ Συλλόγου.

Αἰτήσεις δέον ν' ἀπευθύνηται πρὸς τὸν Σκοπευτικὸν Σύλλογον «Ἀποκώρωνας» Βάμων.

ΩΡΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ. Με αὐτὸν τὸν τίτλον ἐξεδόθη ἀπὸ τὴν 3 Ἰουνίου ἐβδομαδιαῖον οἰκονομικὸν περιοδικὸν οὗτος διευθυντὴς εἶναι ὁ καλλιτέχνης κ. Σβολόπουλος. Τὸ «Ὁραῖον Φύλλον» περιοδικὸν ἐργαχείρων καὶ συρμῶν μετὰ φιλολογικῆ παραρτήματος με ἐκλεκτὴν καὶ ποικίλην ὕλην, εἶναι χρησιμώτατον ἀνάγνωμα δι' οἰκονομίας.

ὑπὸ τῆς Ἑλλ. Ἐκδοτικῆς Ἑταιρείας ἐξεδόθησαν τὰ «Πρῶτα Στοιχεῖα τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας» κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ Luigi Cossa. ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Κ. Παπακωνσταντίνου, διδάκτορος τὰ νομικὰ καὶ εἰσηγητοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν.

Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι χρησιμώτατον ἐν Ἑλλάδι ὅπου ἡ Δημοσία Οἰκονομία ἔχει κλειστά κοινὰ σημεῖα μετὰ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ δημοσιονομικῆς ἐπιστήμης πασίγνωστος δὲ εἶναι ἡ φήμη τῆς συγγραφῆς ταύτης τοῦ Κόσσα, διορατικῆς οὐσίας, ἀκριβολόγου καὶ μεθοδικῆς, ἡ δὲ μετάφρασις τοῦ κ. Παπακωνσταντίνου εὐληπτος καὶ με περισσὴν εὐσυνειδησίαν γενομένη.

Περιοδικὸν «Ἀλήθεια» ἑβδομαδιαῖον Φιλολογικὸν καὶ κοινωνιολογικόν, ἐκδιδόμενον ἐν Κερκύρα. Ἐτησία συνδρομὴ Δρχ. 6 ἑσωτερικοῦ, 10 ἔξωτερικοῦ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

4ον Αἰνίγμα.

Γεννώμαι παρ' ἐμφύχου
Δὲν ἔχω πλὴν πνοήν
Τὴν κεφαλὴν μου κόπτω

5ον Αἰνίγμα.

Τὴν οὐράν μου ὅταν ἔχω
Μέγας εἶμαι καὶ πολὺς
Ἄνευ ταύτης εἶμαι κτήμα
Σχεδὸν πάσης κεφαλῆς.

6ος Γρίφος.

1/8 οἶμοι ζῶμεν οἶμοι Ν μας

7ον Φύρδην μύρδην.

Ποτανχαν—Ωρκαν

ΔΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

2ου ΤΕΥΧΟΥΣ

- Ἀρ. 1. Π ὄ ρ α. Πόλις Μ. Ἀσίας καὶ γυνὴ ὑπῆρξε Δευκαλίωνος, ἦτις μετὰ τὸν κατακλυσμόν ἐκλείσθη κατὰ διαταγὴν τῆς Πυθίας εἰς τὴν λάρνακα, ἔλαβε δὲ λίθους ὅς μετέβαλλεν εἰς γυναίκα.
- Ἀρ. 2. Σι—μ εῖ ο ν = Σ η μ εῖ ο ν.
- Ἀρ. 3. Χι τ ὶ ν — Χι ὶ ν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μ. Π. Πύργον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη ἀπητητήσαμεν.—
Κ. Ε. Πέφφ. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν διὰ συνδρομῆτάς ἀπητητήσαμεν.—
Σ. Μ. Ἀλεξάνδρειον. Σᾶς ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπητητήσαμεν, εὐχαριστοῦμεν ἀναμένομεν νεωτέραν. σας.—
Α. Σ. Ζάκυνθον. Ἐλήφθησαν καὶ δημοσιεύονται. Ζ. Α. Ἀμύχωσιον.—
Σᾶς ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν φυλλάδια. Ἀναμένομεν συνδρομὴν.—
Γ. Μ. Νέαν Ὑόρκην. Συνδρομὴν ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, ἀπητητήσαμεν.—
Α. Τ. Δαμασοῦ. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη ἔχει καλῶς, ἀναμένομεν νεωτέραν σας.—
Ε. Χ. Ρέθυμον. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας μετ' ἐμβάσματος.—
Κ. Α. Ἱερουσαλήμ. Ἀναμένομεν συντόμως ἀφειλόμενα.—
Α. Σ. Πάτρας. Συνδρομὴ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν, ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν.—
Κ. Α. Ὀδησσόν. Συνδρομὴ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν πολὺ.—
Α. Μ. Τριπολι. Ἀμφότεραι συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

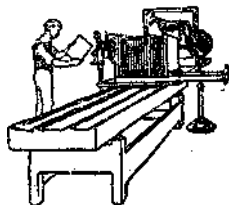
ΔΗΜ. ΜΗΤΣΟΥΡΑ

ΧΟΡΕΥΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ὁ γνωστὸς ἐπιμεθόδος χοροδιδάσκαλος κ. Δ. Μήτσουρας, φέρει εἰς γνάσιν τῶν πολυπληθῶν πελατῶν καὶ μαθητῶν του, διὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον ἐνοικίασεν ὡς αἰθουσαν διὰ τὸ χορευτικὸν κέντρον τοῦ τῆν μεγάλην τοιαύτην ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Διδώτου καὶ Χαρ. Τρικούπη.

ΦΩΤΟ-ΖΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»,

Κατασκευάζονται παντός εἴδους ζιγκογραφίαι (κλισέ) καὶ παντός μεγέθους εἰς μετρίαις τιμὰς καὶ αὐθημερόν.

Κατασκευάζονται ὁμοίως κλισέ διὰ δελτάρια, ἐπικεφαλίδας ἐπιστολῶν, λογαριασμῶν,

φακέλλων κτλ.

Ἐνοικιάζονται καὶ πωλοῦνται κλισέ μεταχειρισμένα διὰ περιοδικὰ φύλλα, συγγράμματα, Ἡμερολόγια, Ἐφημερίδας κτλ. εἰς συμφερούσας τιμὰς.

Ἡ Διεύθυνσις ἀναλαμβάνει τὴν προμήθειαν καὶ ἀποστολὴν εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικὸν παντός ἀντικειμένου ἐπὶ μικρᾷ προμηθείᾳ, ἀρκεῖ νὰ καταβάλλονται τὸ ἀντίτιμον καὶ τὸ τέλος.

Ἐγγράφονται συνδρομηταὶ εἰς οἰανδήποτε Ἐφημερίδα ἢ περιοδικόν.

Δίδονται δωρεὰν πληροφορίες ἐπὶ παντός ζητήματος. Δέχεται καὶ ἀντιπροσωπίας Γραφείων καὶ Καταστημάτων.

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ καθυστεροῦντες συνδρομαὶ τῆς «Φύσεως» εὐαρεστοῦμενοι νὰ μᾶς ἀποστείλωσι ταύτας συντόμως, ἀναλογιζόμενοι τὰς πολλὰς δαπάνας εἰς αὐτὰς ἀποβαλλόμεθα.

19-12-1944

Φωτ. Δ. Θεοφραστοπούλου

Κοζμωφκ
20-8-1877